

திருமுறைப் பெருமை

1969

1987

3.

திருமுறைப் பெருமை

ஆசிரியர்
சுவாமிநாத பண்டிதர்

பதிப்பாசிரியர்
ச. மெய்யப்பன், எம். ஏ.,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சிதம்பரம்

திருமுறைகளின் பெருமையைக் கற்பனைக் களஞ்சியம் சிவப்பிரகாசர் வியந்து வியந்து போற்றுவார். வள்ளலாரோ நினைந்து நினைந்து, நனைந்து நனைந்து உருகுவார்.

சோழப் பேரரசர்கள் எடுத்த பெருங்கோயில் களுக்கு அடிப்படை திருமுறைகளே. திருமுறைகள் நினைக்க, படிக்க, கேட்க இன்பம் தருபவை.

நாளும் திருமுறையைக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கிப் பாடி மகிழ்வோர் பலர். முற்றோ தலாய் ஓதுவோர் சிலர். திருமுறைகளுக்குத் தமிழகத் திருமடங்கள் பல பதிப்புக்கள் வெளியிட்டுள்ளன. சைவசித்தாந்த சமாஜமும் செம்பதிப்புக்கள் சில வெளியிட்டுள்ளன. பண்முறைப் பதிப்பு, தலமுறைப் பதிப்பு எனப் பதிப்புக்கள் பல்கின.

மூவர் தேவாரம் தனித் தனியாகப் பல பதிப் புக்கள் பெற்றன. மூவர் வளர்த்த தமிழ், மூவர் தமிழ் என வழங்கப் பெறுகிறது. யாழ்ப்பாணத்து வண்ணை நகர் சுவாமிநாத பண்டிதரால் தல வரிசைப் பதிப்பு 1911ல் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. அதில் திருமுறைகளின் பன்முக நலன்களை, பெருமைகளை விளக்கி மிகச் சிறப்பாக எழுதியுள்ளார்கள். அதன் சிறப்பையும் பயனையும் கருதி இப்பொழுது தனி நூலாக வெளியிடுகிறோம். இப்பதிப்பு கையடக்கப் பதிப்பாக, பிழையற்ற செம்பதிப்பாக மலர்ந்து தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் எங்கும் விரைவில் பரவும் என்பது என் நம்பிக்கை.

திருமுறை ஓதுவோம்! தினமும் உயர்வோம்!

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுறைப் பெருமை

நிலைமண்டில வாசிரியப்பா

மதிமுடி வைத்துக் கதிபெற வுயிர்கள்
சதிபெறு நடஞ்செய் தாண்டவ ராயன்
றேவர்க் கிரங்கிச் சிமையத் திறைவி
மேவக் குடிலையிற் காவிற் றந்த
கற்பகக் களிற்றைச் சொற்பல புனைந்து
நற்கம லக்கழ லற்பி னிறைஞ்சுதுங்
கருமுறை கட்டழித் தருடரு பன்னிரு
திருமுறைப் பெருமை செப்பமன் பெரிதே.

சுத்த சாட்குண்ணிய பரிபூரண பதியாகிய சிவபிரானது திருவருளைப் பெற்ற திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் முதலிய உண்மை நாயன்மாரால் திருவாய் மலர்ந்தருளப் பெற்றனவும், உடலுயிர் கண்ணருக்க னறிவொளிபோற் பிறிவருமத்துவித மாகுஞ் சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தத் திறத்தினைத் தெரிவிப்பனவு மாகிய தேவார முதல் திருத்தொண்டர் புராணம் இறுதியாயுள்ள திருப்பாக்களே திருமுறை எனப் படும்.

அத்திருமுறை பன்னிரு பகுப்புடைத்து. அவை, திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவாரமாகிய முதல் மூன்று திருமுறைகளும்,

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரமாகிய பின் மூன்று திருமுறைகளும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவாரமாகிய ஏழாந் திருமுறையும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருவாசகந் திருக்கோவை என்னும் இரண்டுமாகிய எட்டாந் திருமுறையும், திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பாவும் அவருட்சேந்தனார் அருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டுமாகிய ஒன்பதாந் திருமுறையும், திருமூல நாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரமாகிய பத்தாந் திருமுறையும், திருவாலவாயுடைய சிவபிரான் முதலாயினார் அருளிச் செய்த திருமுகப்பாசுரம் முதல் திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதச மாலை ஈறாம் நாற்பான் பிரபந்தங்களுமாகிய பதினொராந் திருமுறையும், சேக்கிழார் நாயனார் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் புராணமாகிய பன்னிரண்டாந் திருமுறையுமாம்.

தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், திருமுகப் பாசுர முதல் நாற்பான் பிரபந்தம் என்னும் இவற்றை அபய குலசேகர சோழவரசர் பெருமான் வேண்டப் பொல்லாப்பிள்ளையார் அநுக்கிரகம் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பி மந்திரங்கள் பதினொன்றாதல் பற்றிப் பதினொரு திருமுறைகளாக வகுத்தருளினர். திருத்தொண்டர் புராணம் அநபாய சோழவரசர் பெருமான் காலத்திலே பன்னிரண்டாந் திருமுறையாக வகுத்தருளப்பட்டது. இவற்றைத் திருமுறை கண்ட புராணத்தாலும், திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றாலும் உணர்க.

இத்திருமுறைகள் ஆளுடைய பிள்ளையார் முதல் அருண் மொழித்தேவர் இறுதியாயுள்ள நாயன் மாரால் கூறியருளப் பட்டனவேனும், சதாசிவ மூர்த்திபால் நின்று இருக்கு முதலிய வேதங்கள் நான் கையும் காமிகம் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆகமங் களையும் தோற்றுவித்தாற்போல, சிவபிரானே அவ் வாளுடைய பிள்ளையார் முதலாயினார்பால் அதிட் டித்து நின்று, அத்திருமுறைகளைத் தோற்றுவித்த லான், அவை சிவபிரானால் இயற்றியருளப் பட்டன வேயாம் என்க. அல்லதூஉம் பேயினால் பிடிக்கப் பட்டான் வாய்ச் சொற்களெல்லாம் பேயின் சொற் களேயாமன்றி அவன் சொற்களாகாதவாறு போலச் சிவபிரானால் அதிட்டிக்கப்பட்ட நாயன்மார்வாய்ச் சொற்களாகிய திருமுறைகளெல்லாம் அச்சிவபிரான் சொற்களேயாமன்றி, அவர் சொற்களாகாமை தெற் றெனத் தெளியப்படும். இதனை "எனதுரை தன துரையாக நீறணிந்தேறுகந் தேறிய நிமலன்" என ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிச்செய்தவாற்றானும் உணர்க.

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருண்மையிலே "அந்திருவாக்கைப் பதிவாக்கியம் என்றே கொள்வ தல்லது பசுவாக்கியம் என்று நினைத்தாலும் சனன மரணத்துக்கே வித்தாம். இவ்வுலகத்திலே பதிவாக் கிய மேதென்னில், அநாதிமல முத்தராயுள்ள சதா சிவமூர்த்தியுடைய திருவாக்காகிய ஆகம வேதங் களன்றி முன் பரிபாக சின்னம் விளங்கும்படி போதிக் கின்ற ஞான குரு மூர்த்தங்களாயுள்ள சந்தானா சாரியர் சமயாசாரியருடைய திருவாக்குகளுமாம்"

எனக் கூறுமாற்றானும் அவர் வாக்கு சிவவாக்கே யாம் என்பது தெளியப்படும்.

திருமுறைகள், முதலிலும் முடிவிலும் ஓங்காரத் தையுடைய ஆரிய வேதம்போல, ஓங்காரவாச்சிய ராகிய சிவபிரானே பரம்பொருள் என்பதனை உணர்த்தும் என்பது, அவை, ஓம் என்னும் பிரண வத்தின் முதலெழுத்தாகிய ஓகாரத்தை காயத்ரி மந்திரங்களின் முதற்கண் நிற்குஞ் சிறப்புடைய தகர மெய்யோடு சேர்த்துத், ''தோடுடைய செவியன்'' என முதல் திருமுறையின் முதலிலும், ஈற்றெழுத் தாகிய மகரத்தை ''நின்றதெங்கு நிலவி யுலகெ லாம்'' எனப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையின் ஈற்றி லும் புணர்ந்து நிலவுதலானும், அவற்றின் கண்ண வாகிய

'' தேவராயு மசுரராயுஞ் சித்தர் செழு மறை சேர்
நாவராயு நண்ணுபாரும் விண்ணெரி காநீரு
மேவராய விரைமலரோன் செங்கண்மா
லீசனென்னு
மூவராய முதலொருவன் மேயது முதுகுன்றே.''

'' தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செழும்
பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்கு மற்றை
மூவர்கோனாய் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை
மாதாளும் பாகத்தெந்தை
யாவர்கோ னென்னையும் வந்தாண்டு
கொண்டான் யாமார்க்கும் குடியல்லோம்
யாதுமஞ்சோம்
மேவினோ மவனடியா ரடியாரோடு மேன்மேலுங்
குடைந்தாடி யாடுவோமே.''

என்பன முதலிய சுருதிகளானுந் துணியப்படும். மேலும்,

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறை முடிவு
மூவர்தமிழு முனிமொழியும்—கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசக மென்றுணர்"

என்னும் ஔவையார் திருவாக்காலும் வேதமுந் திருமுறைகளும் ஒருபொருளையே நுதலியன என்பது தெற்றென விளங்கும் என்க.

ஆரிய வேதத்தில் பதி, பசு, பாசங்களின் இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டிருத்தல் போலத் திருமுறைகளின் கண்ணும் பதி பசு பாசங்களின் இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டிருத்தலான், அவையும் முப்பொருளையும் உணர்தற்குக் கருவியாயுளது என்னும் பொருளைத் தரும் வேதமென்னும் பதத்தானே விவகரிக்கப்படுமென்றற்கு யாதோர் தடையின்மையும் அறிக. இதனாலன்றே, 'திருத்தோணி மிசைமேவினார் கடங்கடிருமுன்பு தாழ்ந்தெழுந்து தமிழ் வேதம் பாடினார் தாளம் பெற்றார்'' எனவும், ''மிக்க சொற் றமிழினால் வேதமும் பாடினார்'' எனவும், ''விருப்புடன் பாடலிசைத்தார் வேதந் தமிழால் விரித்தார்,'' எனவும், ''மறைகளாய நான்கு மென மலர்ந்த செஞ்சொற்றிருப்பதிகம்'' எனவும், அருண்மொழித் தேவர் கூறியருளிய தூஉ மென்க. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பாசுர முதலியவற்றின் வகுத்தும் ஏனையவிடங்களில் குறிப்பாற்றொகுத்தும் முப்பொருளியல்பு செப்பியவாறு காண்க.

சிவபிரானுக்கு மந்திரந் தூலசரீரமும், ஆன்மா சூக்கும சரீரமும், சத்தி அதிசூக்கும சரீரமுமாமெனச் சிவாகமங்கள் ஓதுதலான், அம்மந்திர சொரூபமாகிய வேதங்களின் கண்ணும், அவற்றின்

வேறாகாத திருமுறைகளின் கண்ணும் சிவபிரான் விசேட சாந்நித்தியமுற்றிருப்பரென்க.

பதியினது விளக்கம் அறிவொரு சிறிதுமில்லாத கல், வெள்ளி, செம்புகளில் அதிகமா? அப்பதியினது இலக்கணத்தையும் பிறவற்றையும் யதார்த்தமாகவே அறிவிக்கும் பேரறிவே வடிவாகிய தேவார, திருவாசக முதலிய திருமுறைகளிலே அதிகமா? முன்னையவைகளினும் பார்க்கப் பின்னையவைகளில் அநந்த கோடி மடங்கதிகமன்றோ? கல், வெள்ளி, செம்புகளிலே பதியினது விளக்கம் மந்திர நியாசத்திற்குப் பின்னன்றி முன்னில்லையே! தேவார, திருவாசக முதலியவைகளோ பஞ்சாட்சர மந்திரத்தையும் அப்பஞ்சாட்சர முதலிய சகல மந்திரப் பொருள்களையும் உள்ளடக்கி நின்று சித்தி முத்தி சித்திப்பிக்கும் மகா மந்திர வடிவமேயாதலால் அவைகளிலே பதியினது விளக்கம் நித்திய மென்பது சத்தியமாமே. ''நாம் ஈண்டிலேம். உமாபதியின் பேடகத்துள்ளோம்'' எனக் கோயிற் புராணத்தைக் குறித்துச் சிவபிரான் கூறியருளிய திருவாக்கானும் அது தெளிக. இக்கருத்துப் பற்றியன்றோ பட்டினத்தடிகளும்,

* ''சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவினும் வேதச்
சுருதியினு
மல்லினு மாசற்ற வாகாயந் தன்னிலு மாய்ந்து
விட்டோ

* இதன் பொருள் என்னை எனின் கண்ணுதல், சொல் முதலியவற்றிலே மந்திர நியாசமின்றி எந்நாளும் விளக்க முற்றிருப்பன்; கல் முதலியவற்றிலே மந்திர நியாசத்துக்குப் பின்னன்றி முன் விளக்க முற்றிருப்பானல்லன் என்க. எனவே, இறைவன்

ரில்லினு மன்ப ரிடத்தினு மீச னிருப்ப தல்லாற்
கல்லினுஞ் செம்பினுமோ விருப்பானெங்கள்
கண்ணுதலே.''

என்று அருளிச் செய்தனர்.

'' ஒருகண மிருப்பன் றெய்வ வுருவினி லீசன் றான்மற்
றிருகணஞ் செங்கோ லோச்சு மிறையவர் பாலிருப்ப

விளக்க முறும் இடவிசேடம் தெரிந்தவாறாம். இஃதறியாது புறச்சமயிகள் கல்லினுஞ் செம்பினும் இருப்பான் அல்லன் எனக் கூறுதல் அறிவில் கூற்றாமென விடுக்க என்னை! எங்கும் வியாபகமாய் இருக்கும் இறைவன் அவற்றில் இரானென்றல் சிறிதும் பொருந்தாமையானும் ''கான்சாயும் வெள்ளி மலைக்கரசே'', ''செங்காட்டில் ஆத்தி நிழலருகே யிருப்பார்'', ''ஆளாவ தெப்படியோ, திருக் காளத்தியப்பருக்கே'' என்றற்றொடக்கத்தனவாக அடிகளருளிச் செய்த திருவாக்குக்களுக்கும், ''செம் மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா — வம்மலங்கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ—மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும் —ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே'' எனச் சீவன் முத்தர்க்கும் வாசனா மலந்தாக்காமைப் பொருட்டு, விக்கிரகாராதனம் வேண்டப்படுதலை, வற்புறுத்திக் கூறும் சிவஞான போதத்து இறுதிச் சூத்திரத்திற்கும் முரணாகலானும், மகாஞானியாகிய பட்டினத்தடிகட்கு அறியாமைக் குற்றம் பற்றுமாகலானும் என்க.

அங்ஙனமாயின் ''உளியிட்ட கல்லையுமொப் பிட்ட சாந்தையும் மூத்தையறப் புளியிட்ட செம்பையும் போற்றுகிலேன்'' என்றதன் கருத்தென்னையெனின், சரியை முதலியன ''உறங்கினோன் கையில் வெறும் பாக்கெனத்தாமே'' தவிர்தல் குற்றமாகா தென்னும் ஆகம வசன முண்மையின், தமக்கு அந்

னருமறை யவர்குழாத்து ளம்புவீ ழளவி ருப்பன்
துரிய யோகிக ளுளத்திற் றூங்குவ னிருந்தெப்
போதும்.''

என்னும் பதி பசு பாச விளக்கச் செய்யுளும் இட விசேடத்தாற் சிவபிரானது விளக்கம் ஆங்காங்குத் தாரதம்மியப்படுதலை வலியுறுத்து மாற்றால் இதற்கு உபகாரமாதலறிக.

இன்னும் நம்பியாண்டார்நம்பி தேவார முதலிய வற்றை மந்திரங்கள் பதினொரு பகுதியனவாதல்

நிலையுற்றபோது, தாம் அவ்வழிபாட்டை யொழிந் தமை கூறினாரேயன்றி, அவ்விக்கிரகங்களில் சிவனது விளக்கமின்மையும், பிறர் அவ்வழிபாடு ஒழிதல் வேண்டுமென்பதும் கூறினாரல்லர். அது போற்று கிறேன் என்னும் சொற்கிடக்கையானு மெவர்க்கு மினிது விளங்கும். அற்றேல், **'உறங்கினோன் கையில் வெறும் பாக்கெனச்'** சரியை முதலியன கழலுங் காலத்துச் சுட்டுணர் வின்றன்றோ? அங்ஙன மாகவும், இவ்வடிகள் சுட்டிக் கூறிய தென்னை யெனின், நன்று வினாயினாய்; அவ்வியல்பினை யுடைய ஞானிகள் வழிபாடொழிந்திருக்கும் உண்மை யறியாதவுலகினர், சிவாலய வழிபாடு செய்யாதவர் சிவஞானியாவரோ? என இழித்துக் கூறி நிரயத் தெய்தாமைப் பொருட்டு அவர்கள் மேல் வைத்த கருணை மேலீட்டால், தம் வாயிலாக அறிவுறுத்த மையின் அது குற்றமாகாமை தெற்றெனவுணர்க. தோத்திர ரூபமாகிய செய்யுட்களில் சாத்திரக் கருத்துக் குறிப்பாக ஆங்காங்கு ஆன்றோர் அமைத்துப் பாடியிருத்தலின், அத்தோத்திரத்தை அறிதன் மாத்திரையானே அவற்றின் உண்மைப் பொருண் முற்றும் உணரமுடியாது. சைவ சாத்திரம் பற்றியே அஃதுணரப்படும். மற்றைய சைவ நூற்களில் இதுபோல வருவனவற்றிற்கும் இவ்வாறு பொருள் கொண்டு சமாதானம் பெறுக.

பற்றிப் பதினொரு திருமுறைகளாகவும், அவற்றுள்ளே தேவாரங்களைச் சத்தகோடி மகாமந்திரப் பகுப்புப் பற்றி, ஏழு திருமுறைகளாகவும், வகுத்ததூஉம் இத்திருமுறைகள் அச்சிவபிராற்குத் தூல சரீரமாகிய மந்திரமாதலொற்றுமை நோக்கியேயென்க. இவை அப்பெற்றியவாதல்,

" மந்திரங்களெழுகோடி யாதலினான் மன்னுமவ
ரிந்தவகை திருமுறைகளேழாக வெடுத்தமைத்துப்
பந்தமுறு மந்திரங்கள் பதினொன்று மாதலினா
லந்தமுறை நான்கினொடு முறை பதினொன்றாக்
கினார் "

என்னும் திருமுறைகண்ட புராணத்தானுந் தெளியப்படும்.

மேலும், அத்திருமுறைக் கண்ணுள்ள பாடல்கள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலைச் செய்தமையும், தம்மை யோதினார்க்கு நோய் நீக்கம், செல்வப் பெருக்கம், ஞானப் பெருக்க முதலியவற்றை யளித்தலும் முத்தொழிலையு நடாத்துஞ் சிவபிரான் மந்திரமாகிய அச்சரீரங்களினின்றவற்றை இயக்கலானெனக் கடைப்பிடிக்க சிவபிரான் மந்திர சரீரியாதலினாலன்றே சிவாகமம், வேதாகமங்களை அருச்சிக்கவென விதித்ததூஉம், அவ்விதியுணர்ந்து ஆன்றோரனைவரும் வேத சிவாகமங்களையும் தமிழ் வேதமாகிய தேவார முதலிய திருமுறைகளையும் பண்டு தொட்டின்று வரையும் அருச்சித்து வருவதூஉமென்க.

இன்னும் இயல்பிலே திருவருள் விளக்கத்தையுடைய சிதம்பர முதலாய திவ்விய ஸ்தலங்களிலே,

திருவருள் விளக்கம் பெரிது மெய்து தற்பொருட்டு நித்திய நைமித்திகங்களிலே வேதபாராயணஞ் செய்வித்தன் மாத்திரையினமையாது சிவாகமத்திலே பூசாந்தத்தில் திராவிட தோத்திரஞ் செய்கவென விதித்தபடி திருமுறைகளையும் ஓதும் வண்ணம் ஆன்றோர் நியமித்ததூஉம் அதனான் அத்தலங்களிலே திருவருள் விளக்கம் பெரிதும் உறுவதூஉம், அவையோதப் பெறாத பொழுது, வேத பாராயணமுள் வழியுந் திருவருள் விளக்கம் அத்துணையில்லாததூஉம் அத்திருமுறைகள் வேதத்தினும் பார்க்கத் திருவருள் விளக்கத்தைப் பெரிது மெய்துவிக்குஞ் சிறப்புப் பற்றியே என்க.

இன்னும், தாந்தோன்றிய ஞான்று தொட்டு இஞ்ஞான்று வரையுஞ் சித்தாந்த சைவத்தின் உயர்வையும், ஏனைச் சமயங்களின் றாழ்வையும், விபூதி உருத்திராக்க பஞ்சாக் கரங்களின் மகிமைகளையுந் தெளிவுற விளக்கிச் சர்வலோகைக நாயகராகிய சிவபெருமான் றிருவடியே நமக்குத் தாரகமாமெனப் பலரும் விசுவசித்து வழிபட்டு உய்யும் வண்ணஞ் செய்வனவும் அத்திருமுறைகளேயாமென அறிக.

இன்னும் எத்தனையோ அளவிறந்த காலம் எத்தனையோ அளவிறந்த மகான்களாலே மந்திர நியாசஞ் செய்யப்பட்டு, அவ்வப்போழ்து அவ்வவருக்குப் பதிவிளக்கம் பெரிதும் சிந்திக்கப்பெற்ற சுயம்புலிங்க, காணலிங்க, தைவிகலிங்க, ஆரிடலிங்கங்களுள்ளும் எவை விசேடமுடையன? தேவார திருவாசக முதலிய திருமுறைப்பாக்களேறப் பெற்ற இலிங்கங்களன்றோ? இவ்வுண்மை சிவபுராணங்

களாலும் திருமுறைப் பாக்களேறப்பெற்ற சிவஸ் தலங்களில், விசேட வழிபாடு காட்டும் பெரியோர் களிடையே அநுட்டானத்தினாலும் இனிது விளங்கும்.

இன்னும், மதுரை முதலிய திருப்பதிகளிலே இலிங்க முதலிய திருமேனிகளிலிருந்துமென்னை? ஆலயம் மண்டபங் கோபுரந் திருமதிலாதிகளிலிருந்து மென்னை? திருவாபரணாதிகளிலிருந்துமென்னை? பூசை திருவிழாக்களுக்கு விளைநிலந் தோட்டங் களிருந்துமென்னை? மடங்களும் ஆசாரியர்களுஞ் சந்நியாசிகளுமிருந்துமென்னை? எத்தனையோ இலட்சம் பிராமணர்கள் அன்னம் புசிக்குஞ் சத்திரங் களிலிருந்துமென்னை? அப்பிராமணர்களால் வேத பாராயணங்கள் நடந்துமென்னை? அருக சமயமும், புத்த சமயமும் எங்கெங்குந் தலைப்படத் தலைப் படச் சைவங்குன்றிய குன்றிய பொழுது, இவை களெல்லாங் கூடியும் அப் புறச் சமயங்களை யோட்டிச் சைவ சமயத்தை நாட்டினவா? இல்லையே! பின்பு அது செய்தவை யாவை? தேவார முதலிய திருமுறைப்பாக்களன்றோ?

சைவாபிமானிகளாகிய அன்பர்களே! இவ் வுண்மையை நீங்களறியீர்களா? பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணங் கேட்டதில்லையா? இவை படிக்கப் பெறாத கோயில்களும், இவை படிக்கப் பெறாத மடங்களும், இவையறியாத கோயிலதிகாரிகளும், இவை யறியாத பிராமணர்களும், இவை யறியாத சைவாசாரியர் களும், இவை யறியாத சைவர்களும் இருந்தும் பயனென்?

"' சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுமென்
சுந்தரனுஞ்
சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனு—முற்கோலி
வந்திலரேல், நீறெங்கே? மாமறைநூல்
தானெங்கே?
யெந்தைபிரா னைந்தெழுத்தெங்கே?''

மதுரைத் திருவிளையாடற் புராணத்திலே, இடைக்காடனார் பிணக்குத் தீர்த்த படலம் நீங்கள் கேட்டதில்லையா? மதுரைச் சொக்கநாத சுவாமி தமதடியாருள் ஒருவராகிய இடைக்காடனார், பாண்டியன்மீது பொருட்பேறு கருதிப் பாடிய பாட்டினை அவன் சபையில் அரங்கேற்றிய பொழுது, அதனையவன் புறத்தே ஒரு சிறிதவமதித்தமை பொறுக்கமாட்டாது, திருக்கோவிலை விட்டகன்று உத்தர மதுரையிலே போய் எழுந்தருளியிருந்தாரென்றுந் திவ்விய சரித்திரத்தினாலே, அவர் சிவானுபூதிச் செல்வர்களாகிய சமய குரவர் முதலாயினார் தம்மீது பாடிய தேவார முதலிய திருமுறைகளை நாம் போற்றிப் புகழ்ந்து தமது திருக்கோயில் முதலியவற்றில் ஓதாமல் ஒழிவேமாயின் அதனைப் பொறுக்கமாட்டாரென்பதும், அங்கங்கே விளங்கி நின்று நமக்கருள் செய்யாரென்பதும், சொக்கநாத சுவாமி, தமக்கு அதிவிசித்திரமாகிய ஆலயங்கள், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், திருமதில்கள், இரத்தினாபரணாதிகள், விளை நிலங்கள், தோட்டங்கள் எல்லாஞ் சமர்ப்பித்த மகாராஜாவாகிய பாண்டியனையுந், தமதடியவரொருவர் பொருட்டு வெறுத்தருளினமையால், அவர், தம்மால் மிக விரும்பியருளப்பட்ட சமய குரவர் முதலாயினார் பொருட்டும், பன்னிரு திருமுறைகளின் பொருட்டும்,

அத்திருமுறைகளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தம்மை வழிபடும் அடியார்கள் பொருட்டும் நம்மை வெறுப்ப ரென்பதும் தொனித்தல் காண்க.

அன்பர்களே! சிவலிங்கமென்பதற்குப் பொருள் என்னை? லிங்கமென்னும் பெயர் சிலை முதலிய வற்றிற்கு நிருப சரித்வார்த்தையா? உபசரித வார்த்தையா? சமய குரவர் நால்வரும் சரியாவான் களா? கிரியாவான்களா? யோகிகளா? ஞானிகளா? தலந்தோறுஞ் சென்று சிவாலய தரிசனஞ் செய்தல் சரியையா? கிரியையா? யோகமா? ஞானமா? சிவபெருமானுக்கு வடிவம் எத்தனை வகைப்படும்? சரியையாளன் வழிபடும் வடிவம் எது? கிரியை யாளன் வழிபடும் வடிவம் எது? யோகி வழிபடும் வடிவம் எது? ஞானி வழிபடும் வடிவம் எது? சிவனது சாந்நித்தியத்துவம் சிவலிங்கத்தில் நித்தியமா? அநித் தியமா? ஆவேசமா? அதிட்டானமா? அட்டபந்தன சலனாதி நிகழ்ந்த வழிப் பாலஸ்தாபனஞ் செய்யப் பட்ட பொழுது, சிவலிங்கத்திலே சிவ சாந்நித்யத் துவம் உண்டா? இல்லையா? அப்பொழுது, அது வழிபடற் பாலதா? ஒழிதற் பாலதா? சிவலிங்கத் திற்குப் பிரதிஷ்டை உண்டா? இல்லையா? பிரதிஷ் டையாவது யாது? சிவலிங்கத்திற். சிவ சாந்நியத் திற்குக் காரணம் என்னை? அதனொழிவிற்குக் காரணமென்னை? தேவார முதலிய திருமுறைகளிற் சிவ சாந்நித்தியத்திற்குக் காரணம் என்னை? அதற்கொழிவுண்டா? திருமுறைகளால் உணர்த்தப் படும் வடிவம் எது? சொரூபமா? தடத்தமா? சிவலிங்கத்திற் பாவிக்கப்படும் வடிவெது? சொரூ பமா? தடத்தமா? இவற்றிற்கு விடையையும்,

" வேதம் பசுவதன்பான் மெய்யா கமநால்வ
ரோதுந் தமிழதனி லுள்ளூறுநெய்—போதமிகு
நெய்யி னுறுசுவையா நீள்வெண்ணெய்
மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் றிறம்"

என்னும் ஆன்றோர் வாக்கையும் நலமுறப் பல முறை சிந்தித்து உண்மை கடைப்பிடித்துத் திருமுறைகளைப் பத்தியோடு ஓதி உய்யக் கருதுதலே உண்மை அறிவினாலாய சிறந்த பயனென்றுணர்க.

திருமுறை பதிநூல் சித்தாந்தம் என்றும் பகரப்படுமெனல்

இனி, திருமுறைகளை அருளிச் செய்த பெரியார் பதிகரணமுடையரென்பதும், இவர்கள் செயலெல்லாம் சிவச் செயல்களென்பதும்.

" பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப்
பாடியதும்
காலனையன் றேவிக் கராக்கொண்ட—பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்
கரணம்போ லல்லாமை காண் "

என்னுந் திருக்களிற்றுப் படித்திரு வெண்பாவானும்,

" என்பைப் பெண்ணாக்கி யிரும்பாலை நெய்தலா
யும்பர், மகிழ்ந்திடவன் றோதியதுந்
தம்பிரான் - கதவ மடைக்கக் கழறியது மெல்லாம்
பதிகரண மென்றுணரப் பா "

" அரவங் கடித்திறந்தா னாருயிரை மீட்டுந்
திருமறைக்காட் டிற்பின் றிறந்துந்

கரமலையை - நீற்றறையை வேகமற நீராகப்
பாடியதுங்
கூற்றுதைத்தான் போதமெனக் கொள் ''

'' கல்லைப்பொன் னாக்கிக் கடுமுதலை
வாய்ப்பிள்ளை மெல்ல வழைத்து வெறுக்கை
யினைச்
செல்லுகின்ற வாற்றிலிட்டு மீட்டு மருங்
குளத்திற் கண்டதுவுஞ்
சாற்றிற் சிவகரணந் தான் ''

'' ஊமையினை மாற்றி யுணர்மொழியைச்
செய்ததுவுங்
காமனை வென்றோனெழுதக் கற்றதுவு
மாமையைப்போ - லைந்தடக்கி யீச னருளிற்
கலந்ததுவு
முந்தும் பசுகரண மோ? ''

என்னும் சிவஞானப் பிரகாச வெண்பாக்களாலும்,

'' நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னாதன்
றன்செயல் றானேயென் றுந்தீபற
தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற ''

என்னுந் திருவுந்தியாரானுந் துணியப்படுதலால், இவர் களருளிச் செய்த அத்திருமுறைகள் ''பதிநூல்'' ''சித்தாந்தம்'' என்னுந் திருப்பேர்களால் வழங்கு தற்கும் உரிமையுடையன வென்ப தொருதலை. இக்கருத்துப் பற்றி யன்றே,

'' பதிநூல் பயிலாத பாசண்டர் மார்க்கங்
கதியல்ல வென்றுரைத்த கர்னா! — பதிநூலே
துள்ளபடி சொல்லாயுயர் ஞானக் கண்ணுடைய
வள்ளலே யெற்கருளை வைத்து ''

என்னும் வெண்பாவிற் போந்த வினாவிற்கு

" அம்மைதிரு வந்தாதி நக்கீர ரந்தாதி
பொய்மையிலாப் பொன்வண்ணத் தந்தாதி —
செம்மைத்
திருமூலர் மாலையிவை சித்தாந்த மாகும்
வருமூவர் வாக்கியமு மாம் "

என்னும் விடையெழுந்ததூஉமென்க. "எனதுரை தனதுரையாக" என்பது முதலிய பிள்ளையார் திருவாக்குக்களாலும் அது நன்கு துணியப்படும். மற்றைத் திருநாமங்களைப் பெரியபுராணம் முதலிய திருமுறைகளுட் கண்டு தெளிக.

திருமுறையிற் சிவபிரான் கழிபெருங் காதல் உடையரெனல்

காமுகனாயினான் தன்வாய்ச் சொல்லினும் தன்னால் விரும்பப்பட்ட காமக்கிழத்தியர் வாய்ச் சொல்லிலே மிகவும் பற்றுடையனாய், மகிழ்ச்சியடைவன்; அதுபோலச், சிவபிரானுந் தமது வாய்ச் சொல்லாகிய வேதாகமங்களினும் தம்மால் விரும்பப் பட்ட அடியவர் வாய்ச்சொல்[1] லாகிய தேவார முதலிய திருமுறைகளிலே மிகவும் பற்றுடையராய் மகிழ்ச்சியடைவர். அது,

" ஒழித்திடும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே யோதுமூ
துணர்வோர் முற்
பழிச்சு பாடலை[2] யரற்கவை விடர்க்கிளம்

1. அடியவர் வாய்ச்சொல் என்பது முன்னும் பின்னும் பதிவாக்கியம் என்று கூறியிருத்தற்கு முரணாமை, சிவபிரான் அவர் வாக்கிற் கலந்திருத்தன் முதலிய ஏதுக்களானுணர்க.

2. ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந்துள்ளமே யோது மூதுணர்வோர்முற், பழிச்சு பாடலை எனவும்

பாவைய ருரை போலுங்
கழித்திடேலுப சாரமென் றிதனைநீ கட்டுரை
யெனக் கொள்வாய்
விழித்து மாரனை யெரித்ததே வருள்பெறும்
விருப்பினர் விருப்பீதே ''

என்னும் வைராக்கிய சதகச் செய்யுளாற் பெறப் படும்.

இன்னுமிதனை,

''தேவரெலாம் தொழச்சிவந்த செந்தாண் முக்கட்
செங்கரும்பே! மொழிக்குமொழி தித்திப்பாக
மூவர்சொலும் தமிழ்கேட்கும் திருச்செவிக்கே
மூடனேன் புலம்பிய சொல் முற்றுமோதான்? ''

என்னும் தாயுமான சுவாமிகள் திருவாக்கும் வலி யுறுத்துமென்க. அஃதன்றி, ''பண்டையோர் நம்மைப் பரவுசொற் பாடல் கொண்டு நீ துதிகள் கூறென விளம்பி''[3] என்னும் சுப்பிரமணியக் கடவுள் திருவுளக் கிடக்கையு மதுவாமாறு கண்டு கொள்க.

திருமுறைகள் திருவருளைக் கொடுக்கு மெனல்

திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் அனுக் கிரகம் பெற்ற நம்பியாண்டர் நம்பி, ஆன்மாக்கள் சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெறுதற்காகவே

---

3. பண்டையோர் நம்மைப் பரவுசொற் பாடல், கொண்டுநீ துதிகள் கூறென விளம்பி எனவும் விசேடித்து வற்புறுத்திக் கூறின்மையால் தேவார முதலிய திருப்பாட்டுக்கள் அவற்றை யருளிச் செய்த வர்களுக்கும் பிறர்க்குந் தப்பாது பெரும்பயன் தருவனவென்பது பெற்றாம்.

திருமுறைப் பெருமையை இராஜராஜ அபய குல சேகர சோழ மகாராஜாவுக்குச் சொல்லியருளினார்; அதனை,

" கொண்டு குலசேகரனாங் கோன்பால் வந்து
குஞ்சரத்தோ னருள்செய்த கொள்கை யெல்லா
மண்டுபெருங் காதலுடன் சொல்லி யந்த
வண்டமிழின் பெருமைதனை வகுத்துச் சொல்வார்:
கண்டபெரு மந்திரமே மூவர் பாடல்
கை காணா மந்திரங்கண் ணுதலோன் கூற
லெண்டிசையுஞ் சிவனருளைப் பெறுதற்காக
விம்மொழியின் பெருமையையா னியம்பக் கேணீ "

" சேடர்மலி காழிநகர் வேந்தர் தாமுந்
தேவர் புகழ் திருத்தோணிச் சிவனார் பங்கிற்
பீடுடைய வுமைமுலைப்பா லருளாலுண்டு
பிஞ்ஞகனைச் சினவிடைமேற் பெருகக் கண்டு
தோடுடைய செவியன் முதற் கல்லூ ரென்னுந்
தொடைமுடிவாப் பரசமயத் தொகைகண் மாளப்
பாடினார் பதிகங்கள்: பாவிலொன்றாம்
பதினாறாயிர முளதாப் பகருமன்றே "

" திருநாவுக் கரையரெனுஞ் செம்மையாளர்
தீயமணர் சிறைநீங்க வதிகை மேவுங்
குருநாமப் பரஞ்சுடரைப் பரவிச் சூலை
கொடுங் கூற்றா யினவென்ன வெடுத்துக் கோதி

லொருமானைத் தரிக்கு மொரு வரையுங்காறு
மொரு நாற்பத் தொன்பதினா யிரமதாகப்
பெருநாமப் புகலூரிற் பதிகங் கூறிப்
பிஞ்ஞகனா ரடியிணைகள் பெற்றுளாரே ''

'' பின்புசில நாளின்க ணாரூர்நம்பி
பிறங்குதிரு வெண்ணெய்நல்லூர் பித்தாவென்னு
மின்பமுதற் றிருப்பதிக முழிதோறு
மீறாமுப் பத்தெண்ணா யிரமதாக
முன்புகன் றவர்நொடித்தான் மலையிற் சேர்ந்தார்
முறைகளெல்லாந் திருத்தில்லை மூதூர்தன்னி
லன்றவர்கை யிலக்சினையால் வைத்தார்: மன்ன
ஆராய்ந்து தருகவென வருளிச் செய்தார்.''

'' அருமறையைச் சிச்சிலிபுண் டருந்தத்தேடு
மதுபோலன் றிதுவென்று முளதாமுண்மைப்
பரபதமுந் தற்பரமும் பரனே யன்றிப்
பலரில்லை யென்றெழுதும் பனுவல் பாரி
னெரியினிடை வேவாதாற் றெதிரேயோடு
மென்புக்கு முயிர்கொடுக்கு மிடுநஞ்சாற்றுங்
கரியை வளைவிக்குங் கல்மிதக்கப் பண்ணுங்
கராமதலை கரையிலுறக் காற்றுங் காணே''

'' என்றென்று நம்பிக்குப் பரிவாலுண்மை
யின்றமிழின் பெருமைதனை யியம்பக்கேட்டுக்
குன்றொன்று பேருருவங் கொண்டாற் போலுங்
குஞ்சரத்தோ னருளினையுட் கொண்டு மன்னன்

மன்றினிடஞ் சென்றுமறை யோர்கடொண்டர்
வார்சடையோர் காவலுடை மரபோர்க்கெல்லா
நன்றெங்கள் கணபதிதன் சொல்லிதென்று
நன்மையுடன் மன்னவனார் நவிலுங்காலை''

என்னும் திருமுறை கண்ட புராணத் திருவிருத்தங் களாலுணர்க.

திருமுறை முத்திகொடுக்குமெனல்

சிவசரணமுடையோர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவார முதலிய திருமுறைகள் ஆன்மாக்களுக்குப் பிறவிப்பிணி தீர்த்து, மோட்சத்தைக் கொடுக்க வல்லன. அதனை,

'' பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவியெனும் தொஃறோணி கண்டீர்—நிறையுலகிற்
பொன்மாலை மார்பன் புனற்காழிச் சம்பந்தன்
தன்மாலை ஞானத் தமிழ் ''

என்னும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவாக்காலும்,

'' காழிமாநகர்க் கவுணியர் குலத்தொரு காளை
ஏழிசைத்தமிழ் ஞானசம் பந்தனெம் மடியான்
யாழ நீபெற வெம்முரு விங்குவந் தளிப்பா
னாழி=யோயது காறுமிவ் வரைப்பினி லமர்ந்து''

''ஈட்டருந்தவ மியற்றுகென் றருளிநீங் குதலுங்
கோட்ட மின்றிமா லம்முறை வதிந்துபூங் கொன்றைத்
தோட்ட லங்கலாற் றொழப்புகு முத்தமிழ் விரகர்
பாட்ட லங்கலாற் பரஞ்சுடர்த் திருவுருப் பெற்றான்''

என்னுங் காஞ்சிப் புராணச் செய்யுட்களாலும்,

"கேவல ஞானக் கிழவ னாளுடைப்
பிள்ளை நா வரசு பேரா ரூர
னரதன வாக்கிய னருந்தமிழ் மூலன்
சீவன் முத்தர் திருவாய் மலர்ந்த
நூல்பவ நோய்க்கு நுண்ணிய மருந்தே!''

என்னுஞ் சத்தியஞானபோத ஆசிரியப்பாவாலும்,

''வீட்டிற்கு வாயிலெனுந்தொடை சாத்துசொல்வேந்த பொது
வாட்டிற்கு வல்லனொருவற்கு ஞானவமுதுதவி
நாட்டிற்கி லாத குடர்நோய் நினக்குமுன் நல்கினுமென்
பாட்டிற்கு நீயு மவனுமொப் பீரெப் படியினுமே''

என்னுஞ் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்காலும், விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்ட தேவாரத் திருக்கடைக் காப்புகள் பலவற்றாலுமுணர்க.

திருமுறைகட்கு ஒப்புயர்வு கூறன் முதலியன உய்தியில்லதோர் குற்றமாமெனல்

தேவார முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளுக்கும் ஒப்பாகவேனும், உயர்வாகவேனும் ஒரு நூல் உண்டெனக் கூறிக் கொண்டாடுவோரும், அவற்றை நிந்திப்போரும், நிந்திக்க நினைப்போரும் எரிவாய் நிரயத்து வீழ்ந்து வருந்துவர். அதனை,

"ஒப்பிலி யநாதிமுத்த னோதியவேத *மாதிக்
கொப்புயர்வுரைப்போர் நிந்தையுரைப்பவ ருன்னுவாரும்

* வேதம் என்பது ஆரிய வேதத்தையும் திராவிட வேதத்தையும் உணர்த்து மென்பது ''திராவிட வேதம் பூர்வீகமே'' எனப் பின்வரும் விஷயத்தால் நன்கு தெளிக. ஆதிசத்தத்தால் திருமுறைகளைத் தழுவுவாருமுளர். அவர் தமிழ் வேதம் பூர்வீகமுள்ள தென்பதை உணரார்போலும்.

**வெப்பெரி நிரயம் வீழ்ந்து வெந்துருகி வீயா
ரெப்பொழு தேறுவாமென் றிளைத்திளைத்
தேங்குவாரே''**

என்று சுப்பிரமணியப் பெருமான், அகத்திய மகா முனிவருக்கு அறிவுறுத்திய பொருளையுடைய சிவதருமோத்தரச் செய்யுளானுணர்க.

இக்கருத்துப் பற்றியே திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத தேசிக மூர்த்திகளும், தாமருளிச் செய்த இலக்கணக் கொத்துப் பாயிரத்திலே, ஏழாஞ் சூத்திரவுரையில் ''திருவைக்கோ வைக்குங் கூட்டுக. மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பது திண்ணம். அன்றியும் அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் அவர் வாக்கிற் கலந்திருந்து அருமைத் திருக்கையாலெழுதினார். அப்பெருமையை நோக்காது, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சங்கப்பாட்டு, கொங்குவேண் மாக் கதை முதலியவற்றோடு சேர்த்துச் செய்யுட் களோடொன்றாக்குவர். அங்ஙனமு மமையாது, ''இலக்கணமாவது தொல்காப்பிய மொன்றுமே; செய்யுளாவது திருவள்ளுவரொன்றுமே'' இவ் விரண்டு நீங்கலான இலக்கண விலக்கியமெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று பெருமை, சிறுமை, இணையென்று கொள்வாரென்பது தோன்ற, இம்முறை வைத்து, அடையைப் பொதுவாக்கினோம். அவர் அது மட்டோ, இறையனாரகப் பொருள் முதலான இலக்கணங்களையும், தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம், சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப் பிரகாசம், பட்டனத்துப் பிள்ளையார் பாடல் முத

லிய இலக்கியங்களையும் ஓர் பொருளாக வெண்ணாது, நன்னூல், சின்னூல், அகப்பொருள், காரிகை, அலங்கார முதலிய இலக்கணங்களையும், பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, இராமன் கதை, நளன் கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஓர் பொருளாக வெண்ணி, வாணாள் வீணாள் கழிப்பர். அவரிவை களிருக்கவே, அவைகளை விரும்புதலென்னெனின், பாற்கடலுட் பிறந்து அதனுள் வாழுமீன்கள் அப் பாலை விரும்பாது வேறு பலவற்றை விரும்புதல் போல அவரதியற்கையென்க'' என்று கூறிய தூஉமென்க.

தமிழ்வேதத் திருப்பதிகம்

ஆரிய வேதங்களிலே சாகை என்னும் பிரிவுகள் அநேகம் உள. ஆரிய வேதத்தின் பிரிவுகட்கு எங்ஙனஞ் சாகை என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்றோ அது போலத் தமிழ் வேதத்தின் பிரிவுகட்குந் திருப்பதிகம் என்னும் இப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. ஆரிய வேதங் களிலே **வல்லி, பிராஹ்மணம், அனுவாகம், பஞ்சாதி** என்றாங்குத் தமிழ் வேதத்திற்கும் பிரிவுப் பெயரொற்றுமை காட்டுதும்: வேதத்திலே ஆனந்தவல்லி, பிருகுவல்லி, சீக்ஷாவல்லி, என்று மூன்று வல்லி இருத்தல் போலத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரங்கள் மும்முறையாகவும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரங்கள் மும்முறையாகவும் வகுக்கப் பட்டிருத்தல் காண்க.

பிராஹ்மணம் என்பது ஆதேசம் என்று சொல் லப்படும். அதாவது கட்டளையிட வேண்டிய காரி

யங்களை ஏவுகிற வேதத்தின் பாகமாம். அங்ஙனமே தமிழ் வேதத்திலும் ''ஆளிலை யெம்பெருமானவை யட்டித்தரப்பணியே'' எனவும், ''முதலைதரச் சொல்லு காலனையே'' எனவும், ''கூற்றாயினவாறு விலக்க கிலீர்'' எனவும், ''கண்ணினாலுமைக் காணக் கத வினைத்—திண்ணமாகத் திறந்தருள் செய்மினே'' எனவும் வருந் திருப்பதிகங்களும், இன்னோரன்ன பிற அற்புதத் திருப்பதிகங்களும் பிராஹ்மணம் போலுள்ளன வென்றறிக.

அநுவாக மென்பது ஒரு விடயத்தைப் பூரண மாகவுரைக்கும் வாக்கிய சமுதாயமாம். சாகையின் பேதத்துள் இதுவுமொன்று. பஞ்சாதி என்பது பத்து வாக்கியங் கொண்டதாம். இவ்வாறாய பஞ்சாதி கள் ஒரநுவாகத்திற் பலவும் வரும். ஒன்று இரண்டும் வரும். சில அநுவாகங்களில் பஞ்சாதிக் கணக்குக்கு மேல் அதிக வாக்கியங்கள் இருப்பதுமுண்டு. தமிழ் வேதத்து ஒவ்வொரு திருப்பதிகங்களும் சாகைபோல விளங்கலின் அநுவாகத்தை ஒத்தனவாகும்.

அநுவாகங்களும் பத்து வாக்கிய சமுதாய மடங் கிய பஞ்சாதி தங்கட் பொருந்த நின்றாற்போல இத் திருப்பதிகங்களும் பத்துப் பாசுரங்கள் தங்கட் பொருந்த நிற்றலும், அநுவாகத்தின்கட் பஞ்சாதி ஒன்று இரண்டு மூன்றும் வருதல் போல இத்திருப் பதிகங்களுள்ளும், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் அருளிய ''நெய்தற் குருகுதன் பிள்ளையென் றெண்ணி'' என வரூஉந் திருக்கழிப்பாலைத் திருப் பதிகத்தில் மூன்று திருப்பாசுரங்களும் ''படையார் மழுவொன்று பற்றி'' எனவரூஉந் திருப்பிரமபுரத் திருப்பதிகத்தில் ஒரு திருப்பாசுரமும், திருநாவுக்கரசு

சுவாமிகள் அருளிச்செய்த **''நெடியமால் பிரமனோடு நீரெனும் பிலயங்கொள்ள''** என வருஉந் திருக் குறுக்கை வீரட்டத் திருப்பதிகத்தில் இரண்டு திருப் பாசுரங்களும், **''தம்மானங் காப்பதாகி''** என்னுங் குறைந்த திருநேரிசை எனப் பெயரிய திருப்பதிகத் தில் ஆறு * திருப்பாசுரங்களும்— சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த **''திருவும் வண்மையுந் திண்டிறலரசும்''** எனவருஉந் திருநின்றியூர்த் திருப் பதிகத்தில் ஏழு திருப்பாசுரங்களும் வருதலுங்காண்க. அநுவாகத்தின் கட்பஞ்சாதி அதிகமாய் வரன்மான (வருதல் போல) இத்திராவிடமறைத் திருப்பதிகங் களுள்ளும், ''எரியார்மழு; அரனையுள்குவீர்; காட தணிகலம்; பிரமபுரத்துறை; பிரமனூர்; விளங்கிய சீர்; பூமகனூர்; சுரருலரு; வரமதேகொள; உற் றுமை'' என்னும் முதற்குறிப்புக்களையுடைய திருப் பிரமபுரத் திருப்பதிகங்களில் பன்னிருபாசுரங்கள் வருதலும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிய திருவை யாற்றுத் திருவிருத்தத் திருப்பதிகத்தில் ** இருபது பாசுரங்கள் வருதலும், சித்தத்திருக்குறுந் தொகைத் திருப்பதிகத்தில் *** முப்பது திருப்பாசுரங்கள் வரு தலும் கண்டுகொள்க.

---

* சிவபிரான் தமிழ் வேதத்திலே சில திருப்பதி கங்களில் திருப்பாசுரங்கள் பத்துப் பதினொன்றாகிய நியதமழிய ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, ஆறு முதலியன வாகச் செய்தது இப்பெற்றி அறிவித்தற்குப் போலும்.

** இதனை இரண்டு திருப்பதிகங்களாகவும் *** இதனை மூன்று திருப்பதிகங்களாகவுங்கொண்டு ஒரு அநுவாகத்தில் இரண்டு மூன்று பஞ்சாதிகள் வரு தற்குச் சமமாகக் கொள்ளுதலுமொன்று.

இன்னன நியாயங்களானே பத்துத் திருப்பாசுரங் களை யுடைய ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் திருப்பதிகம் என்று பெயராம். அதனை ''ஞான சம்பந்தன், பாமரு பாடல் பத்தும் வல்லார் மேற்பழிபோமே.'' எனவும், ''பாமரு செந்தமிழ் மாலை பத்திவை பாட வல்லார்.'' எனவும், ''பண்ணோடிசை பாடியபத்தும் வல்லார்.'' எனவும், ''பாடல் பத்தும் பாட வல்லார் பாவம் பறையுமே.'' எனவும் வரூஉம் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்குக்களான் உணர்க.

முற்காலத்திலே பத்துப்பாக்களை ஒன்றாகத் தொகுத்து ஓர் நூலென்று வெளிப்படுத்துப. அங் ஙனமே முதலாம்பத்து, இரண்டாம் பத்து, மூன்றாம் பத்து முதலாகப் பப்பத்து தொகுக்கப்பட்டு, பதிற்றுப் பத்து என்றிருத்தலானும், திருமுருகாற்றுப்படை முதலாகப் பத்துப்பாட்டு (நூல்) தொகுக்கப்பட்டு, பத்துப்பாட்டு என்றிருத்தலானும், திருக்குறள், நாலடியார், ஒளவைக்குறள் முதலாயின ஒவ்வோரதி காரங்கள் பப்பத்தாக வகுக்கப்பட்டிருத்தலானும், பதிகமென்பது பத்துப் பாடல்களையுடையதோர் பிரிவென்றே கொள்க. இலக்கண நூலார் பதிக மாவது ஐந்து பொதுவும், பதினொரு சிறப்புமாகிய பலவகைப் பொருள்களையும் தொகுத்துச் சொல்லு வதென்பர். அஃதீண்டைக்கேலாமை உணர்க.

இனிப் ''பாயிர நாந்தி பதிகமென்ப'' என்னும் விதிப்படி, திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளும், திருநாவ லூர் நம்பியாரூரரும், இறுதியில் நாந்தி கூறலாகிய பாயிரமுரைத்தலாற் பதிகம் எனப் பெயர் பெற்ற தென்பதூஉமாம். இங்ஙன மிவ்விருவர்களுடைய முதல், இறுதிக்கணின்ற திருமுறைகள் திருப்பதிக

மெனப் பெயர் பெறவே, இடைக் கணின்ற அப்பாயிர முரைக்காத, ஆளுடைய அரசு திருமுறைச் செய்யுட் களும் இனம்பற்றி அப்பெயர் பெற்றன வெனக் கண்டு கொள்க.

இவ்வாறு பொருளுரைக்காது சமய சாரிய சுவாமிகள் நால்வருந் திருத்தலங்கடோறுஞ் சென்று, தரிசித்துப் பாடியருளினாரென்று நூல்களுரைத்த லான், அத்தலவெல்லை சமீபித்தவிடத்தும், தல மடைந்துழியும், தூலலிங்கமாகிய கோபுர தரிசன மாய விடத்தும், திருவீதிக்கணும் பரமனை நோக்கிப் பாடப் பெற்றன வாகலின், அவை வழிச் செல்வோர் பாசுரங்கள் என்னும் பொருட்டாகவும் முடிதல் காண்க வெண்பாருமுளர். அங்ஙனம் வழிச் செல் வோற்குப் பதிகன் என்னும் பெயருண்மையும், ஆரியவேதத்தும் **ஆரண்யகம்** என்னும் பகுதிகள் ஆரண்ய சம்பந்தமுள்ளனவென்று காட்டுப் பாட்டுக் களென அருத்தம் பண்ணலுண்மையும் கண்டு கொள்க.

சிலர் பாசுரம் என்பது பதிகம் என்றே பொருளு ரைத்து, பதிகம் பாசுரம் என்பனவொரு பொருட் சொற்களாமென்று கொண்டிடர்ப்படுவர். பாசுரம் என்பது செய்யுட்கும், பதிகம் என்பது அச்செய்யுள் பத்துக் கொண்டவோர் தொகுதிக்கும் பெயராதல் பன்னிரண்டாந் திருமுறைத் திருவருட் பாட்டுரை யாற்றெரிவதுமன்றி,

" நல்லார்கள் சேர்புகலி ஞானசம்பந்த னல்ல
வெல்லார்களும் பரவு'மீசனை யேத்துபாடல்
பல்லார்களும் மதிக்கப் பாசுரஞ் சொன்ன
பத்தும்"

என்றருளியதனாலும் பிறவாற்றாலும் பெறுதும். இக்காரணங்களானே திருவருட்பா, திருமுறை, திருப்பாசுரம் என்னும் பெயர்கள் போலத் திருப்பதிகம் என்ற சொல்லுந் தமிழ் வேதத்தின் ஒவ்வோர் சாகைகட்கும் பெயராயமைந்ததென்பது.

தமிழ்வேத சிக்ஷை

ஆரிய வேதாங்கங்கள் ஆறு உள்ளன. அவற்றுள் நிருத்தம், **யாஸ்கர்** என்னும் இருடியாரானும், சந்தம், **பிங்கள** முனிவரானும் சிக்ஷை, வியாகரணம் என்று மிரண்டும் சிவபெருமான்றிருவருள் பெற்ற **பாணினி** முனிவராலுஞ் செய்யப்பட்டன. இவற்றுட் சிக்ஷை என்பது முக்கிய அங்கம். சிக்ஷா என்னும் பதம் சீக்ஷா என வேதங்களில் நீண்டுவரும். ஏனைய வழக்கிற் கங்ஙனம் வரல் கூடாதென்ப: **சிக்ஷா** என்னும் அங்க முறைப்படியே வேதங்களை யோதுப.

சிக்ஷை என்பது, சீக்ஷாம் வ்யாக்யாஸ்யாம: | வர்ணஸ்வர: | மாத்ராபலம் | இத்யுக்தச்
சீக்ஷாத்யாய: ||

என்ற வேதவாக்கியங்களின்படி, இன்ன இடத்திலிருந்து இன்னவெழுத்துப் பிறக்கும்; இந்தயத்தனமுடையது என்னுமிவை முதலியவற்றைப் போதிக்கிற நூலானே சிக்ஷிக்கப்பட்ட எழுத்து, சுரம், மாத்திரை பலம், சம உச்சாரணம், சங்கிதை என்னுந் தொடர்ச்சி முதலியவற்றை விளக்கும் நூலாம். இங்ஙனம் தமிழ் வேதத்திற்கும், சிக்ஷை அவசியமானதே. அத்தகைய சிக்ஷைகள், இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் நூல்களினின்றுந்

திரட்டப்படுதல் வேண்டும். அவற்றை யெல்லா முரைக்கும் அகத்தியம், இசை நூல், செயிற்றியம், குண நூல், பஞ்சமரபு, பஞ்சபாரதீயம், என்னுமிவை இறந்து பட்டனவாகலான் திரட்டலரிதேயாம். ஆயினும் ஒருவாறு முள்ளிச் செடிக்கும், முத்தி கொடுத்தருளினவரும், சந்தானாசாரிய சுவாமி களுள் ஒருவருமாகிய உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஒன்று தொகுத்துச் செய்துளார். அதனையே தமிழ் வேதச் சிக்கை என்ப: அதன் பெயர் திருமுறை கண்ட புராணம்: அது தமிழ் வேதச் சந்தசுகளெனப்படூஉம் பண்களின் கட்டளை (வகை)கள் இவ்வளவினவென்பதை மாத்திரம் உணர்த்துகின்றது. ஆரிய சிக்ஷா நூலிற் சொல்லப் பட்ட எழுத்து, சுரம், சாமம் முதலியன கொண்டே தமிழ் வேதத்திருப்பதிக முதலியன நடைபெற்றன வென்றுணர்க.

இருவகை வேத வியல்கள்

ஆரிய வேதங்கள் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கு. தமிழ் மறைகளும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருமறை, திருநாவுக் கரசு சுவாமிகள் திருமறை, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமறை, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருமறை என நான்கு. ஆரிய வேதங்கள் நான்கு எனக் குறிப்பிடப்படினும், ''த்ரயீ'' என்று அமரகோசம் முதலியன கூறுகின்றன. அங்ஙனமே தமிழ் மறைகள் ''நால்வர் தமிழ்'' எனப் பிரசித்தி பெற்றிருப்பினும், **''தேவர் குறளும் திருநான் மறை முடிவும்—மூவர் தமிழும்''** எனத் தெய்வப் புலமை ஔவைப்

பிராட்டியாரும், ''தேவரெல்லாந் தொழச் சிவந்த செந்தாண் முக்கட் செங்கரும்பே! மொழிக்குமொழி தித்திப்பாக, மூவர் சொலுந் தமிழ் கேட்கும் திருச் செவிக்கே மூடனேன் புலம்பிய சொல்'' எனத் தாயுமானசுவாமிகளும், வைராக்கிய சதகக்காரர், பிரபுலிங்க லீலைக்காரர் முதலிய பிறரு மிங்ஙனங் கூறுதல் காண்க. அதர்வ முனிவராலும், அங்கிரா முனிவராலுங் கண்டெடுக்கப்பட்ட மந்திர பாகங்கள் ''அதர்வண வேதம்'' என நான்காவதாக வைத்தெண்ணப்பட்டாற்போல, திருவாதவூர்முனிவரானியற்றப்பட்டுத் தில்லை வாழந்தண முனிவர்களாற் கண்டெடுக்கப்பட்ட திருவாசகம், திருக்கோவை என்பன நான்காம் வேதமாக வைத்தெண்ணப்படூஉ மென்க.

ஆரிய வேதங்கட்குப் பிருகதி, அநுட்டுப் முதலிய சந்தசுகள் இருத்தல் போலத் தமிழ்வேதங்கட்கும் நட்டபாடை, தக்கராகம் முதலிய பண்கள் இருத்தல் காண்க: உதாத்தம், அநுதாத்தம், சுவரிதம், பிரச்சயங்களாய சுரங்கள் போலத் தமிழ் மறைக்கும், எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், மெலிதலாய நான்கு முண்டென்க; ஆரிய வேதசாகைகள் போலத் தமிழ் வேதத் திருப்பதிகங்கள் கொள்ளப்படும். அச்சாகைகளின் வரூஉம் பிராஹ்மணம், கண்டம், அநுவாகம் போலத் தமிழ் மறைகளினுந் திருப்பதிகங்கடோறு முள்ள திருப்பாசுரங்களெண்ணப்படும். அநுவாக மாறியவற்றின் வரூஉம் பஞ்சாதிகள் போலத் திருப்பாசுர அடிகள் இருத்தல் காண்க. ஆரிய வேதங்களில் 'அதஸப்த விதஸ்ய வாசிஸப்த விதக் ஸாமோ பாஸீதயத்கிம்ச வாசோ ஹூமிதி''

எனச் சாமவேதத்திற்கூறியாங்கு, எழுவகைச் சாம பேதமிருத்தல்போல எழுவகைத் திருமுறைகளிருத்தல் காண்க. இங்ஙனமேனையவற்றையுமொட்டியுணர்ந்து கொள்க.

ஆரியவேத - தமிழ்வேத - ஒற்றுமை

ஆரிய வேதம் = முதலிற் சிவபெருமானால் அருளப்பட்டது.

தமிழ் வேதம் = அங்ஙனமே ஆதியிற் சிவபெருமானாற் செய்தருளப்பட்டதென்று சிவரகசியங் கூறுகின்றது.

ஆ. வே = சிவபெருமான் நான்கு திருமுகங்களினின்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

த. வே = சிவபெருமான் (சமய) ஆசாரிய சுவாமிகள் நால்வர் திருமுகங்களினின்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

ஆ. வே. = சாகைகளையுடையது.

த. வே. = திருப்பதிகங்களையுடையது.

ஆ. வே. = நான்கு.

த. வே = நான்கு.

ஆ. வே. = கந்தசுவாமி, அதர்வமுனிவர், சுவேதாசுவதர முனிவர், பிரமதேவர், சனற்குமாரர், யாக்ஞவற்கியர், வியாசர், பிரஜாபதி, வருணன், ஆசுவலாயனர், அநுமார், தத்தாத்ரேயர் முதலிய பலரால் பின்னர்ச் சொல்லியருளப்பட்டது.

த. வே.= திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி

கள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், சேந்தனார், திருமாளிகைத்தேவர், புருடோத்தமநம்பி, கருவூர்த் தேவர், (காரைக்காலம்மையார், பட்டிணத்துப் பிள்ளையார், நக்கீரதேவர், திருமூலர், சேக்கிழார்) முதலாயினோராற் பின்னர்ச் சொல்லியருளப் பட்டது.

ஆ. வே = பலபடக்கிடந்து வியாசமுனிவரால் வகுக்கப்பட்டது.

த. வே. = பலபடக்கிடந்து நம்பியாண்டார் நம்பி என்னுஞ் சைவமுனிவரால் திருமுறையாக வகுக்கப்பட்டது.

ஆ. வே = பின்னர்ப் பிரமதேவராற் கூறப் பட்டது.

த. வே = பின்னர்ப் பிள்ளையாராற் கூறப் பட்டது.

ஆ. வே = அநேக சாகைகள் இலதாயிற்று.

த. வே = அநேக திருப்பதிகள் இலதாயிற்று.

ஆ. வே = காயத்திரி, அனுஷ்டுப், பிருகதி, பங்தி முதலிய சந்தசுகளுடன் ஓதப்படும்.

த. வே = நட்டபாடை, பழம்பஞ்சுரம், தக்க ராகம், கொல்லி முதலிய பண்களுடன் ஓதப்படும்.

ஆ. வே = கனம், சடை பொருந்த அத்யயனம் பண்ணப்படும்.

த. வே = சுத்தாங்கம், கீதாங்கம் இவை பொருந்தப் பாராயணம் செய்யப்படும்.

ஆ. வே = சனாதனர், அகத்தியர், சத்தியவசா என்பவர் புத்திரர் இராதி தராமுனிவர், பூருசிட்ட

முனிகுமாரர் தபோநித்யர், மௌற்கல்யர் புத்திரர் நாகர் முதலாயினோர் விதக்கப்பட்டனர்.

த. வே = அப்பூதி அடிகணாயனார், திருநீலநக்க நாயனார், சிறுத்தொண்டநாயனார், சண்டேசுர நாயனார், மார்க்கண்டேயனார், கோச்செங்கட் சோழ நாயனார் முதலாயினோர் விதக்கப்பட்டனர்.

ஆ. வே = யாக்ஞவற்கியரது மனைவியாரான மைத்ரேயி, கார்க்கி முதலிய நங்கையர் பேசப் பட்டார்கள்.

த. வே = காரைக்காலம்மையார், மங்கையர்க் கரசியார் முதலிய நங்கையர் வியக்கப் பெற்றனர்.

ஆ. வே = ''மைத்ரேயீதிகோவாச, யாக்ஞ வல்கிய உத்யாஸ்யந்வா, அரேஹமஸ்மாத் ஸ்தா நாதஸ் மிகந்ததே'' என மைத்ரேயி என்னும் மாதரசிக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது.

த. வே = ''மானினேர் விழி மாதராய்! வழுதிக்கு மாபெருந்தேவி கேள்!'' என மங்கையர்க் கரசியென்னு நங்கையர் திலகத்திற்கு உபதேசிக்கப் பட்டது.

ஆ. வே = யமன் மனைவியாகிய ''சான்மலி'' என்பவளால் கடவல்லி என்னும் யசுர்வேதபாகம் உபதேசிக்கப்பட்டது.

த. வே = பரமதத்தன் மனைவியாராய், சிவ பெருமானால் அம்மையேயென்று அழைக்கப்பட்ட காரைக்காலம்மையாரால் மூத்த திருப்பதிகம் (தேவாரம்) பாடப்பட்டது.

ஆ. வே = அவி முக்தம், (ஸ்ரீகாசி), திருப் பருப்பதம் (ஸ்ரீசைலம்), நொடித்தான் மலை (திருக் கயிலை), திருக்கேதாரம், சிதம்பரம், திருவாரூர், பிரயாகை முதலிய தலங்களைப் புகழ்ந்து கூறு கின்றது.

த. வே = அவையிற்றைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றது.

ஆ. வே = சனகாதி நால்வருக்கும், கல்லால நீழற்கண் எழுந்தருளியிருந்து சிவதத்துவ ஞானம் உபதேசித்தருளியதை, யசுர்வேதபாகமாகிய தட்சிணாமூர்த்தி உபநிடதம் வியக்கின்றது.

த. வே = அதனை யாங்காங்கு வியந்துபோற்று கின்றது.

ஆ. வே = திருநீற்றின் மகிமை கூறுவது பஸ்ம சாபால உபநிடதம்.

த. வே = திருநீற்றின் மகிமை கூறுவது திருநீற்றுப் பதிகம்.

ஆ. வே = விநாயகக் கடவுள், வீரபத்திரக் கடவுள், தக்கயாக சங்காரம், சுப்பிரமணியக் கடவுள் என்னு மிவரை வியந்து துதிக்கின்றது.

த. வே = அவர்களை ஆங்காங்குப் போற்று கின்றது.

ஆ. வே = தேவியாகிய பரமேசுவரியைப் பல இடங்களிற் பேசும்.

த. வே. = அவ்வாறு கூறும்.

ஆ. வே = கோயிலாகிய சிதம்பரத்தையே விசேடமாப் புகழ்வது.

த. வே = அங்ஙனே புகழ்வது.

ஆ. வே = ஆரிய முதனூல்.

த. வே = தமிழ் முதனூல்.

ஆ. வே = இறுதிக்கண் பாராயணப் பயன் கூறும்.

த. வே = திருப்பதிக முடிவில் அப்பயன் கூறும்.

ஆ. வே = சிவாலய நித்திய நைமித்தியங்கள், சிவபூசை முதலியவற்றி னோதப்பெறும்.

த. வே = அவற்றினோதப் பெறும்.

ஆ. வே = முத்தியை அமிர்தம் என்று கூறும்.

த. வே = அங்ஙனம் கூறும்.

ஆ. வே = முத்திப்பதத்தைச் சுவர்க்கம், நாக லோகம், சோமலோகம் என்றுரைக்கும்.

த. வே = முத்தியை விண்ணுலகம், உம்பர்பதி, வீடு, வான், சிவலோகம் என்று கூறும்.

ஆ. வே = தடத்த, சொரூப லக்கணங்கள் கூறப் படும்.

த. வே = இருவகை யிலக்கணமு மியம்பப்படும்.

ஆ. வே = தாபத்திரயங்களை அடக்கும் பஞ்ச சாந்தி கூறும்.

த. வே = எவ்வகைத் துன்பங்களையும் போக்குங் கோளறு பதிகங் கூறும்.

ஆ. வே = உபநிடதச் சாகைத் தொகை கூறும்.

த. வே = திருப்பதிகத் தொகை யுரைக்கும்.

ஆ. வே = ''ஓம் நமோ பகவதே ருத்ராய | ஓம் நமஸ்தே ருத்ரமன்யவ |'' என வரூஉம் உருத்திர நமகமுள்ளது.

த. வே = ''வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி, மீளாமே யாளென்னைக் கொண்டாய்

போற்றி'' என இங்ஙனம் **போற்றித் திருத்தாண்டகம், போற்றித் திருவிருத்தம், போற்றித் திருவகவல்** உள்ளன.

ஆ. வே = பஞ்சாக்ஷரம், உருத்திராக்கம், யோகம், பஞ்சப்பிரமம், ஷடங்கம் என்னுமிவை **நரசிங்கதாபினி(யம்), உருத்திராக்க சாபாலம், தரிசனம், பஞ்சப் பிரமம், காலாக்னிருத்திரம், பஸ்மசாபாலம்:** என்னுமிவை முதலிய உபநிடதங் களினுணர்த்தப்படும்.

த. வே = இவை **பஞ்சாக்ஷரப்பதிகம், நமசிவாயப் பதிகம், திருநேரிசை, திருநீற்றுப்பதிகம்** முதலிய வற்றில் நன்கு உணர்த்தப்படும்.

இன்னன பல பொருள்களொத்தலானே இரு வேதங்கட்கும் பேதங் காண்கிலேம். **ஆரிய வேதமே தமிழ் வேதம்;** தமிழ் வேதமே யாரியவேதம் என்க.

ஆரியவேத, தமிழ்வேத, தாரதம்மியம்

ஆரிய வேதம் = பரப்பிரமமாகிய பரசிவனாலே அருளப்பட்டது.

தமிழ் வேதம் = அப்பரமசிவனைத் தம் முளடக்கிய பெரியோர்களால் திருவாய் மலர்ந் தருளப் பெற்றது.

ஆ. வே = பலபடக்கிடந்ததனை நான்காக வகுத்தவர், காசித் திருப்பதியின் மயக்கமுற்ற வராகிய வியாசமுனிவர்.

த. வே = பலபடக்கிடந்ததனைத் திருமுறை யாக வகுத்தவர், திருநாரையூர்த் திருப்பதியில், ஞானவிளக்கமுற்ற ஆதி சைவ முனிகளாகிய நம்பி **யாண்டார் நம்பிகள்.**

ஆ. வே = சிவபிரானால் எழுதப்படாதது.

த. வே = அவ்வாரிய வேதம் அருளிய சிற்றம் பலம் உடையாராலே எழுதப்பட்டது.

ஆ. வே = வேதாரணியத்திலே கதவை மூடிச் சிவலிங்கத்தை நேரே தரிசிக்க வொட்டாமற் செய்தது.

த. வே = பூட்டிய கதவைத் திறந்து அதனைத் தரிசிக்கச் செய்தது.

ஆ. வே = இந்திரன், சந்திரன், அன்னமயம், பிராணமயம், விஞ்ஞானமயம், பிரமன் விஷ்ணு முதலிய பெயர்களாலும் பிரமத்தைப் போற்றுவது.

த. வே = அங்ஙனமின்றிச் சிவபெருமானுக்கே சிறப்பாயுள்ள திருநாமங்களை எடுத்துப் போற்றுவது.

ஆ. வே = யசுர் வேதத்துட் சுக்கில யசுர் வேதம், ஓதுவோரை மத்தியானத்திற் சண்டாளத்துவம் உடையராகச் செய்வது.

த. வே = எதை எப்பொழுது ஓதினும், சண்டாளத்துவம் நீங்கச் செய்வது.

ஆ. வே = வாரணாசி (ஸ்ரீகாசி), சிதம்பரம்ா, பிரயாகை, திருவாரூர், சீர்காழி முதலிய சில தலங்களைப் புகழ்வது.

த. வே = அவை முதலாகிய அநேக தலங்களைப் புகழ்வது.

ஆ. வே = உபநயனச் சடங்கு செய்தபின் ஓதப் பெறுவது.

த. வே = அச்சடங்கன்றிச் சமயதீக்கை, விசேட தீக்கை முதலியன பெற்றோர்களால் ஓதப்பெறுவது.

ஆ. வே = பல தேவர்களைப் புகழ்வது.

த. வே = அவர்களையெல்லாம் பசுக்களென்றொதுக்கி விட்டுச், சிவபெருமான் ஒருவரையே பதியென்று புகழ்வது.

ஆ. வே = யசுர்வேத தைத்திரிய முதற்சாகை, வருணன்தன் குமாரன் பிருகுவுக்கு உரைக்கப் பெற்றது.

த. வே = ''தோடுடைய'' என்னும் முதற் குறிப்பையுடைய முதற்றிருச் சாகை, பிள்ளையார் தம்பிதாவுக்கு உரைக்கப் பெற்றது.

ஆ. வே = காயத்திரி, அநுஷ்டுப், திருஷ்டுப், பங்தி, உஷ்ணிக் முதலாய ஏழு சந்தசுகளையுடையது.

த. வே = நட்டபாடை, தக்கராகம், கொல்லி, தக்கேசி, குறிஞ்சி, பழந்தக்கராகம், மேகராகக் குறிஞ்சி, வியாழக் குறிஞ்சி, இந்தளம், சீகாமரம், நட்டராகம், பியந்தைக் காந்தாரம், செவ்வழி முதலிய, முக்கிய இருபத்தொரு சந்தசுகளையுடையது.

ஆ. வே = அத்தியயன மாத்திர முடையது.

த. வே = அதனுடனே நித்திய பூசை, நைமித்திகமாகிய மகோற்சவம் என்னுமிவற்றையு முடையது.

ஆ. வே = பலசமயிகளுக்கும் பதிப்பொருளை நிச்சயிக்க ஒட்டாது மயக்கஞ் செய்வது.

த. வே = பதிப்பொருள் சிவபெருமானேயென்று நன்கு விளக்குவது.

ஆ. வே = ஓதுவார் ''விழிநீர்பெருக்கி—நெஞ்சநெக்குருகி நிற்கச்'' செய்யாதது.

த. வே = ஓதுவார் "கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள் தொடுமனற் கேணியிற் சுரந்து நீர்பாய —மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர் விதிர்ப் பெய்தி—அன்பரா"கச் செய்வது.

ஆ. வே = விஷ்ணு, பிரமன், சூரியன், அக்கினி என்னுமிவர்கட்கும் ஆதிக்கங்கூறும் உபப்பிருங்கணங்களையுடையது.

த. வே = பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானைத் தம் முள்ளடக்கிய சிவனடியார்களுக்கே ஆதிக்க முரைக்கும் உபப்பிருங்கணத்தையுடையது.

ஆ. வே = பதினெட்டுப் புராணங்களாகிய உபப் பிருங்கணங்களையுடையது.

த. வே = அறுபத்து மூவராந் தனியடியார் புராணங்கள் அறுபத்து மூன்றும், தொகையடியார் புராணங்கள் ஒன்பதுமாகிய எழுபானிரண்டு புராணங்களாகிய உபப்பிருங்கணங்களையுடையது.

ஆ. வே = உலகியல் வழக்கங்கூறும் தனுர் வேதம், கந்தருவ வேதம், அருத்த வேதம், ஆயுர் வேதம் என்னும் உபவேதங்களையுடையது.

த. வே = உலகியல் வழக்குடன் சரியை, கிரியை, யோக ஞான பதலக்கணங்களையும், முத்தி நெறியையும் முன்னுறத் தெரிக்கும் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், பதினொராந்திருமுறை என்னும் உபவேதங்களையுடையது.

ஆ. வே = கேட்டோர் ஆசுவலாயனர், சனற்குமாரர், புசுண்டர், பைப்பலாதர், பிப்பிலாதர், மைத்திரேயி, சுவேதகேது, அங்கிரசு, அசுவினி

தேவதைகள், தத்தியங்முனி, பிருகு, யமன் முதலிய பசுக்கள்.

த. வே = இதனைக் கேட்டவர் பதிப்பொருளாகிய பரமசிவன் ஒருவரே.

ஆ. வே = தன்கணுள்ள மந்திரங்களைத் தேவர்கள் போர் முகத்தில் அத்திரங்களாகப் பிரயோகித்த போது அசுரர்களாற் கவரப்பட்டது.

த. வே = தன்கணுள்ள திருப்பாசுர மந்திரத்தை முனை முகத்தில் அத்திரமாகப் பிரயோகித்த காலைப் புத்தநந்தி தலையுருளவும், புத்தர்கள் கவர முடியாது வெருவியோடவும் செய்தது.

ஆ. வே = அசுரர் கடல் நீருக்குட் கொண்டு செல்லவும், அதற்குள் அமைந்து இருந்தது.

த. வே = பிள்ளையார் வைகையாற்றில் விட, எதிரேறி நீரைக் கிழித்துச் சென்றது.

ஆ. வே = கடற்குள் தான் தங்கிய இடத்திற்கு யாதோர் மகிமையும் உண்டாக்கப் பெற்றிலது.

த. வே = தான் யாண்டுச் சென்று தங்கிற்றோ, ஆண்டுத் திருவேடகம் என்னும் திருத்தலமுண்டாகிச் சிவபெருமான் சாந்நித்தியரா யமர்ந்து இன்றும் அருள் புரியப்பெற்றது.

ஆ. வே = இசைக்குள் அடங்கியது.

த. வே = இசைக்குள் அடங்காதது (அது யாழ் மூரித்திருப்பதிகம் பாடியருளிய காலத்துத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் தம் யாழை முரிக்கப் போய உண்மையாற் றெறிந்தாம்.)

ஆ. வே = அழிதன் மாலையவாய சுவர்க்காதி பதவிகளை யடைவிக்கும் வேள்விகளைப் போதிப்பது.

த. வே = "அப்பதவிகளழிந்து, அவையிற்றின் தலைவர்களும் நொங்கினார்கள், அவர் தொகை கங்கைக் கரைக்கண் உள்ள மணலை நிகர்க்குமாகலின் அவையிற்றை நச்சாது சிவபுண்ணியங்களைச் செய்க" என்றுரைப்பது.

ஆ. வே = வெளிப்படையிற் கன்மயாகமுங் குறிப்பின் ஞானயாகமும் விதிப்பது.

த. வே = வெளிப்படையில் ஞானயாகமுங் குறிப்பிற் கன்மயாகமுங் கூறுவது.

ஆ. வே = இசைக் கருவிகளின்றிப் பாராயணம் பண்ணப்படுவது.

த. வே = தாளம், வீணையென்னும் இசைக் கருவிகளுடன் பாராயணம் பண்ணப்படுவது.

ஆ. வே = எந்த மந்திரங்களும் பிரணவமின்றி யியங்கப் பெறாதது.

த. வே = எத்திருப்பதிக மந்திரங்களும் பிரணவம் வேண்டாதே யியங்கப் பெறுவது.

ஆ. வே = "ப்ரஹ்மசர்யேணத பக்ஸைவ தேவாஸ் சுவர்க்கம் லோகமாயந்" என்று அதர்வண வேதங் கூறுமாறு, பிரம்மசரியத்தாலுந் தவத்தாலுமே சுவர்க்கத்தைத் தேவர்கள் பெற்றார்களென்பது சாமவேதமும் இங்ஙனே கூறும்.

த. வே = எந்நிலையுடையராயினும், சிவபெருமானுக் கன்பராயினவர் அழியாத பேரின்பத்தையுமடைவார் என்பது.

ஆ. வே. = "புத்ரேண லோகாந் ஜயதி", "புத்ரேணாநந்திய மச்நுதே", "நாபுத்ரஸ்ய

லோகோஸ்தி'' என்னுமிவை போன்ற பல வசனங் களானே புத்திரனால் உத்தம லோகத்தையடைய லாம். ஆகலாற் புத்திரப்பேறு உத்தமலோக சாதகம் என்கின்றது.

த. வே = ''தந்தையார்? தாயாருடன் பிறந்தார் தாரமார்? புத்திரரார்? தாந்தாமாறே வந்த வாறெங்ஙனே? போமாறேதோ? மாயமாமிதற்கேது மகிழவேண்டாம்'' எந்தையாரது திருநாமமாகிய ''நமச்சிவாய'' வென்று உரைமின்; உடனே எழு விசும்பின் மேலிருக்கலாமென்றுரைப்பது.

ஆ. வே = ''அரவக லல்குலார்பா லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு'' என்பது.

த. வே = ''அரவக லல்குலார்பா லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு — தருவமென்றளவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன்றன்னைப் — பரவைதன் புலவி தீர்ப்பான் கழுது கண்படுக்கும் = பானாவிர வினிற்றூது'' போக்கியது.

ஆ. வே = திரிபுரதகன ரதத்திற்குக் குதிரை களாகும்.

த. வே = தெய்வத்தன்மை பொருந்திய (ஆரம்) மாலையாக விளங்கும்.

ஆ. வே = வருந்தித் தவஞ்செய்து, தன்னைத் திருவடிப் பாதுகையாக அணியப் பெற்றது.

த. வே = இறைவனே திருவடிநோவ வெழுந் தருளி வந்து எழுதித் திருக்கரத்திற் றாங்கப்பெற்றது.

ஆ. வே = தன்னைக் கேட்ட சனகாதி நால் வர்க்கும் ஞானம் உதியாவண்ணம் கலக்கமுண்டாக் கியது.

த. வே = தன்னைக் கேட்ட பாண்டியனா ருக்கும், யானை முதலியவற்றிற்கும் அறிவு விளங்கச் செய்தது; அஃதன்றி அநேக சமணர் புத்தர்களுக்கும் சிவஞானத்தை உதிப்பித்தது.

ஆ. வே = நாராயணம், தைத்திரீயம், சாந் தோக்கியம், பிருகதாரணியம், கைவல்லியம் என்னும் உபநிஷதங்களாகிய ஐந்து திருப்பதிகங்களாலும் தகரவித்தையாம் சிதம்பர வழிபாட்டை விளம்பு வது.

த. வே = ''கற்றாங்கு'' ''ஆடினாய்'' ''அன்னம்'' ''பனைக்கை'' ''செஞ்சடை'' ''பத்தனாய்'' ''அரியானை'' ''பாளையுடை'' ''கருநட்ட'' ''மங்குன்'' ''மடித்தாடு'' என்றற் றொடக்கத்த பதினொரு திருப்பதிகங்களாலும் தகரவித்தையாஞ் சிதம்பர வழிபாட்டையுரைப்பது.

ஆ. வே = சிதம்பர க்ஷேத்திர முதலியவற்றி லுள்ள சிவசந்நிதானங்களில் ''**அவதாரயாத்**'' என்று கட்டியமுரைக்கப் பெறுவது.

த. வே = சிதம்பர மகாதல முதலிய திவ்விய திருப்பதிகள் தோறுமுள்ள சிவசந்நிதானங்களிலே பூசாகாலங்களில் ''**தேவாரம் அருளிப்பாடுக**'', ''**திருவாசகம் அருளிப்பாடுக**'' என்று கட்டிய முரைக்கப் பெறுவது.

ஆ. வே = ஆயிரத்து நூற்று முப்பத்தொரு சாகைகளைக் கொண்டது.

த. வே = ஓரிலக்கத்து மூவாயிரஞ் சாகைகளாந் திருப்பதிகங்களையுடையது.

ஆ. வே = சாமவேத கானஞ்செய்த இராவணற்குச் சிவபெருமான் முக்கோடி நாளும் ஒரு வாளுந்தேரும் அருளினர்.

த. வே = இவ்வேதம் பாடினவர்களின் பொருட்டுச் சிவபெருமான் பல உயிரை எழுப்பியும், நோய்களை நீக்கியும், பொன்னீந்தும், திருமணத்தில் அநேகருக்கு முத்திகொடுத்தருளியும், வேண்டிய வேண்டியாங் கருளினர்.

ஆ. வே = இதனைக் கேட்டுக் களிப்ப, இது பெரும்பாலும் வழங்கப் பெறூஉம் உத்தர திசைக் கணோர் சபையும் வகுத்தாடியருளினானல்லனிறைவன்.

த. வே = இதனைக் கேட்டுக் களிப்பான். இது வழங்கப் பெறூஉம் திருவாலங்காடு சிதம்பரம் மதுரை திருநெல்வேலி குற்றாலம் ஆகிய ஐந்து சபை வகுத்து, ஆடியருளி நிற்குமவ்விறைவன்.

ஆ. வே = அசுரபரிசம்பட்டுக் குற்றமடைந்து, காஞ்சியில் வந்து பூசித்து, மாற்றிக்கொண்டது.

த. வே = அக்கினி எங்ஙன மழுக்கின்றித் தன்னைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களையுந் தன்போலாக்குகிறதோ, அங்ஙனந்தானோர் குற்றமுமடையாது தன்னைத் தொட்டவர்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துகின்றது.

ஆ. வே = அற்புதவாயிலாகச் சிவபரத்துவஞ் செய்தது காணேம்.

த. வே = அநேக திவ்வியாற்புதங்களைக் காட்டி, அவை வாயிலாகப் பரசிவனே முழுமுதற்

கடவுளென்றுஞ், சைவ சித்தாந்தமே மெய்ச்சமய மென்றும் விளக்கிற்று.

ஆ. வே = அபசுரத்துடன் ஓதினால், துவஷ்டா வுக்கும் இந்திராதி தேவர்கட்கும் பெருந்துன் விளைந்தது போலச் சங்கடங்களை விளைப்பது.

த. வே = ''இசைகூர வந்தவண மேத்துமவர்'' எனவும், ''சம்பந்தன் கருது பாடல், கோழையா அழைப்பினுங் கூடுவார் நீடுவானுலகினூடே'' எனவும், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந் தருளி — யாங்கு, எவ்வணமேத்தினும் எல்லாப் பொருளையும் பயப்பது.

ஆ. வே = ஒருவர்க் கெங்ஙனந் தம்வாக்கு அத் துணை யின்பமாத் தோன்றாதோ, அன்னதேபோலப் பரப்பிரமமாகிய பரசிவத்திற்கு அத்துணை யின்ப மாத் தோன்றாதது.

த. வே = ஒருவர்க் கெங்ஙனந் தம் வாக்கினும், தம் மதலையர் குதலைகள் இன்பம் பயக்குமோ, அதினும் விடர்களுக்குத் தங் காதலிளம்பாவையர் உரைகள் எத்துணை மகிழ்வை விளைக்குமோ, அவையே மானப் பரப்பிரமமாகிய பரமசிவனார்க்கு அத்துணை மகிழ்வை விளைப்பது.

ஆ. வே — பிரம காயத்திரி கூறி மூன்று சந்தி செய்வார் அஃதோதுவார்.

த. வே = பிரம காயத்திரியுடன் சிவகாயத்திரி, பஞ்சப் பிரமம், சடங்கம் முதலிய வுரைத்து நான்கு சந்திசெய்வார் இஃதோ துவார்.

ஆ. வே = சோமுகன் கவர்ந்து கடலிலொளித்த போது, நீருக்கு அழியாத தென்பதை மாத்திரம் விளக்கியது.

த. வே = பிள்ளையார் சமணவாதம் புரிந்த காலை, நீருக்கும், நெருப்பிற்கும் அழியாத தென்பதை விளக்கியது.

ஆ. வே = இதனைச் செய்த பின், பரசிவனிடம் அநேகர் வணங்கி நோன்பு உஞற்றிக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

த. வே = இதனைச் செய்யுங் காலத்திலேயே, பரசிவனார், தம்மாலாக வேண்டியவற்றை யேவலாள் போலியற்றிக் கீதவிருப்பனெங்கனம் பாடகற்கு இப்பல்லவி கூறுக, இப்பதங் கூறுக வென்று தானாக வெடுத்துக் கொடுத்தவன் பாடக் கேட்டு உவகையங் கடலிற் படிவனோ, அது சிவண, அடியெடுத்துக் கொடுத்து, இரந்து மன்றாடிப் பாடக் கேட்டுக் களித்தமையாலன்றோ, மன்றாடி யன்றாடி என்னும் பெயர் கொள்ளாமே யெஞ் ஞான்றும் மன்றாடியென்னும் பெயரைக் கொண் டனரென்க.

இங்ஙனந் திராவிட வேதப் பெருமையின்னும் பல கோடியில்லையோ? அவையெல்லாம் பல நாளாகப் பன்னாப் படைத்தார் உடம்பெல்லாங் காதுபெற்றார்க்குச் சொன்னாலும் சொல்லித் தொலைவுபடுமோ? கேட்டு முடியுமோ? இல்லை இல்லை. ஆகலான் அப்பாற் செல்வாம்.

தமிழ்வேதம் பூர்வீகமே

ஆரியர் சிலர் ஆரிய வேதங்கள் சாக்ஷாத் பரப்பிர மத்தாற் செய்தவை, திராவிட வேதங்கள் மாணிக்க வாசகரின் பின்றோன்றியவை, எனவே கலியுகப் பாடல்கள். இருக்கு முதலிய வேதங்களோ யுகா யுகங்களாக உள்ளன. தமிழ் வேதப் பாடல்கள் மானுடராலியற்றப்பட்டன'' என்று உண்மையுண ராமே நிந்திப்பர். அவையெல்லாம் பதிவாக்கென்றே கொள்ளப்படும் என்பது அதிப்பிரபல நியாயத்தானே முன்னால் விளக்கப்பட்டது. அன்றியும்,

ஸஹொ வாசர்க் வேதம் பகவோத்யேமி யஜுர் வேதக் ஸாம வேத மதர்வணம் சதுர்த்த மிதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம் வேதா நாம்.

எனச் சாந்நோக்கியச் சுருதியிலே, ஏழாவது பிரபாடகத்திலே கூறியாங்கு, ஐந்தாம் வேதமென்று புகழப்பட்டதாகியுள்ள பரமேதிகாசமாகிய சிவரக சியத்திலே, ஒன்பதாம் அமிசத்திலே, சிவபெருமான் திராவிட வேதத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார் என்றும், அது பர்வதாகிருதியாக வெள்ளி மலைக் கண் விளங்குகிறதென்றும், அதன் பாகங்களையே ஆன்மாக்கட்கு வேண்டிய அளவு ஸ்ரீ ஞானசம்பந் தாதியருளாளர்கள் பின் சிவாக்ஞைப்படி வெளிப் படுத்துவாரென்றுங் கூறப்பட்டமையானும் அங் ஙனே வெளிப்படுத்தி யருளினமையானும் திராவிட வேதங்களும் பூர்வமே உள்ளன வென்க.

வியாசர் வேதங்களை நான்காக வகுப்பதற்கு முன், தமிழ் மொழியிருந்தவுண்மை* ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்த இலக்கணப் பாயிரத்தில் மதுரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய பிராமணர் நன்கு விளக்கிய தூஉங் கண்டுணர்க. அங்ஙனம் வச்சிர சூசிகோப நிஷதச் சுருதியும் துவாபர யுகத்திற் றோற்றினார் வியாசர் என்று தெரிக்கின்றது. இவ்வாறு துவாபரயுகத்திற் றோன்றிய வியாசர் தமது குமாரரான சுகமுனிவர்க்கு யசுர்வேத பாகமாகிய சுகரகசியோபநிஷதத்தை உபதேசித்ததாக வேதத்தாற் றெரிகிறது. அதற்கு முன் அப்பாகம் இன்றோ? அதர்வண வேதத்திலே ஒரு சாகை சீதாபிராட்டியின் பெருமை அறைகின்றது. அவர் துவாபர யுகத்தாராகலின் அதன்பின்னர்த் தான் அப்பாகம் செய்யப்பட்டதோ? இன்னும் அதர்வணவேத பாகங்களிற் கிருஷ்ணர் விஷயங்களும், இராமதாபினியில் இராமர் விஷயங்களும், யசுர் வேதபாகமொன்றிற் சுவேதாசுவதர முனிவர் கூறியவும் காணப்படுகின்றன. இவர்களும் துவாபரயுகத்தவராகலின் அதற்குமுன் இவைகளில்லையென்றன்றோ தெரிகின்றது? ஆதலால் ஆரிய வேதமும் பிற்காலத்தவரானும் மானுடர்களாலும் வெளியிடப்பட்டனவே யெனின் ஆரியர் என் சொல்வர்? வேதங்களைச் சொன்ன வியாசர், பிரசாபதி பிரமன், ஆசுவலாயனர், யாக்ஞவற்கியர்,

---

*" மாரியுங் கோடையும் வார்பனி தூங்கநின்
றேரியு நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்து
வாரியமுந்தமிழும் முடனே சொல்லிக்
காரிகை யார்க்குங் கருணை செய் தானே?"

என்னும் திருமந்திரம் இங்கே சிந்திக்கற்பாலது.

தத்தாத்ரேயர், அநுமார், வருணன் முதலினோரை யெல்லாந் தேவாம்சமென்பர் போலும். அங்ஙனே யாமுந் தமிழ்மறையருளிச் செய்தவர்கள் யாவருந் தேவர்களுக்கும் மேற்பட்ட அம்சம் என்கின்றோம்.

வேதாம்தே பரமம் குஹ்யம் புராகலபப்ர சோதிதம்,

என்னும் யசுர்வேத சாகை வசனப்படி, பழைய கற்பங்களிற் பிரமத்தால் வெளியிடப்பட்ட சுருதி களையே பின்னர்ப் பலப்பல இருடிகள் தம் வாக்குப் போலக் கூறினர் என்பர் போலும். அங்ங னாயின், தமிழ் வேதமும் அவ்வணமே பூர்வத்திற் பிரமத்தான் வெளிப்படுத்தியருளப் பெற்றுப் பின் னர்த் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலா யினோரால் வெளிப்படுத்தியருளப் பெற்றதென் கின்றோம்.

அன்றியுந் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமுர்த்தி சுவாமிகள் தாங்கள் அருளிச் செய்த திருப்பாசுரங்களிலே பிரம மாகிய பரசிவனாரால் அருளப்பட்ட ஆரியவேதம், தமிழ்வேதம் என்னும் இரண்டனையும் புகழ் கின்றனர். ஆரிய வேதத்தை **ஆரியம்** என்றும், தமிழ் வேதத்தை **தமிழ்** என்றும் உரைத்தருளினர்.

திருவெங்குரு (1-ம் திருமுறை)

" ஆதிய வருமறை யீருமை யலர்கொடு
வோதிய ருணர்வுடை யோரே "

அச்சிறுபாக்கம் (1-ம் திருமுறை)

" தமிழ்ச்சொலும் வடசொலுந் தாணிழற்சேரவம்
மலர்க்கொன்றையணிந்த வெம்மடிகள் "

திருக்கடம்பந்துரை (5-ம் திருமுறை)

"ஆரி யந்தமி ழோடிசை யானவன்
கூரி யகுணத் தார்குறி நின்றவன்
காரி கையுடை யான்கடம்பந் துறைச்
சீரி யல்பத்தர் சென்றடை மின்களே"

திருவாவடுதுறை (6-ம் திருமுறை)

"பந்தணவு மெல்விரலாள் பாகன் றன்னைப்
பாடலோ டாடல் பயின்றான் றன்னைக்
கொந்தணவு நறுங்கொன்றை மாலை யானைக்
கோலமா நீல மிடற்றான் றன்னைச்
செந்தமிழோ டாரியனைச் சீரியானை"

திருமறைக்காடு (6-ம் திருமுறை)

* முத்தமிழு நான்மறையு மானான் கண்டாய்

திருவீழிமிழலை (7-ம் திருமுறை)

"நம்பினார்க்கருள் செய்யு மந்தணர்
நான்மறைக்கிட மாய வேள்வியுள்"

என அருளிச் செய்தமை காண்க. ஈண்டுக்காட்டப் பட்ட தமிழ் வேதத் திருப்பாசுரங்களிலே "ஆரியம்: தமிழ்" "செந்தமிழ்: ஆரியம்" "முத்தமிழ்: நான் மறை" என்பவற்றாற் குறிக்கப்பட்டன அவ்வம் மொழி மறைகளே யென்பது மறுக்கப்படாத விஷய மாம். ஆரியபாஷை, தமிழ்ப்பாஷை என்று கூறுதற் காங்குள்ள சக்திக் கிரகங்கள் இடங்கொடா வென்க.

---

* "சதாசிவதத்துவ முத்தமிழ் வேதம்" என்ற திருமந்திரம் இங்கே கவனிக்கற்பாலது.

இன்னும் அளப்பில கூற்றுக்களுள்ளன. அவையெல்லாம் விரியுமாகலினீண்டுக் காட்டப்பட்டில; ஆங்காங்குக் கண்டு கொள்க.

இன்னும் பூர்வ திராவிட வேதத்தைச் சாரமாகவுடைய, தமிழ்மறைகளுளொன்றாய திருவாசகமுந் திருக்கோவையாரும் இரண்டாவது யுகமாகிய திரேதாயுகத்திற் செய்தருளப் பட்டன வென்று தெரிகிறது. அதனைச் சிறிது விவரித்துக் காட்டுவோம். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இருந்த காலம் அரிமர்த்தன பாண்டியர் காலமென்பது நன்கு விளங்கும். அவர் காலத்தைப் பலரும் பலவகையாக் கூறுவர். சில ஆங்கிலக் கல்வியார் சுமார் இரண்டாயிரம் வருடத்திற்கு முன் இருந்தார் என்றும், சிலர் ஆயிரத்தைநூறு வருடங்களுக்கு முன் இருந்தார் என்றும்,சிலர் வேறு வகையாகவுங் கூறா நிற்பர்.நாம் ஆராயுங்கால், ''நரியைப்பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப் — பெரியதென்னன் மதுரையெல்லாம் பிச்சதேற்றும்'' என்று மணிவாசகப் பிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

நரியைப்பரியாக்கிய இடம் **சம்புகாச்வகம்** என்று சொல்லப்படும். அங்ஙனஞ் சோமசுந்தரக் கடவுள் சம்பு விலங்குகளை (நரிகளை) அசுவங்களாக்கிய திருவிளையாடல், இரண்டாவது யுகமாகிய திரேதாயுகத்திலே நடந்ததாகப் பிரமகைவர்த்த மகாபுராணங் கூறுகின்றது. எங்ஙனமெனில்,

''க்ருதே ப்ரஹ்மவநம்நாம த்ரேதாயாம் ஜம்புகாச்வகம் த்வாபரேது பிருகத்கச்சம் சந்திரலேகா கலௌயுகே'' என்னும் பிரமகைவர்த்த புராண

சுலோகங்கள், கிருதயுகத்திற் பிரம வனம் என்றும், திரேதாயுகத்திற் சம்புகாசுவகம் என்றும் துவாபர யுகத்திற் பிருகத்கச்சம் என்றும், கலியுகத்திற் சந்திர லேகை என்றும் (அவ்விடம்) பெயர் பெறுமெனத் தெரிவிக்கின்றன.

கலியுகத்திற் சந்திரலேகை யெனப்படுமென்ற இத்தலம் **சந்தலை** என வழங்கப்படுகிறது. இதிலிருந்துதான் சிவபெருமான் நரிகளைத் திரட்டிக் குதிரைகளாக்கிக் கொண்டு வந்தனர். அதனாற் "சம்புகாச்வகம்" எனப் பெயர் பெற்றதென்க. இதன் விரிவைப் பிரமகைவர்த்த புராணம், சுமந்து—தேவ வர்மா சம்வாதத்திற் பரக்கக் காண்க: இங்ஙனம் அத்திருவிளையாடல் அக்காலத்ததாகலிற் திருவாதவூரடிகளும், திரேதா யுகத்திலிருந்து, திருக்கோவை, திருவாசகங்களாகிய தமிழ் மறைகளை அருளினார் என்பது விசிதமாகின்றது. அதுபற்றியே

" பக்தாமிர்தம் : விச்வ ஜநாநு மோதநம் :
சர்வார்த்ததம் ஸ்ரீ மணிவாசக வாங்மயம் :
சகஸ்ர சாகோப நிஷத் : ஸமாகமம்
நமாம்யகம் த்ராவிட வேத சாகரம்"

எனப் பண்டித நவரத்தினங்களுட் கடகர்ப்பரர் என்பார் கூறிய "மணிவாசக தீபிகை" கூறுகின்றது. ஆகவே இத்தமிழ் மறையின் பின் வந்த ஆரிய மறைகளுமுள; ஆகலாற் றிராவிட வேதம் ஆரிய மறை போலப் பூர்வமே யுளதென்க.

திருக்கடைக்காப்பு

தேவாரத் திருப்பதிகங்கடோறும் இறுதியில் வருஉம் திருப்பாசுரங்கள் திருக்கடைக்காப்பு எனப்

பெயர் பெறும். திரு=அழகு, மேன்மை; கடை= இறுதி; காப்பு=காத்தல். காத்தற் பயன் கூறுஞ் செய்யுள், காப்பு எனப் பெயர் பெற்றது. திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், காரைக்காலம்மையார், திருவிசைப்பா அருளிச் செய்த நாயன்மார் என்னும் இவர்களே திருக்கடைக் காப்புக் கூறி, அவற்றில் தத்தம் திருப்பெயர்களும், திருப்பதிகப் பயன்களும் உரைத்துளார். ''ஆயிர முகத்தான கன்றதாயினும்—பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே'' என்பது செந்தமிழிலக்கண விதியாகலி னென்க. அங்ஙனே ஆரிய வேதங்கள் கூறுதற்கும் விதிமாகேசுரர் கூறினார். என்னை? ஒரு பொரு ளுரைப்பா னெடுத்தியாப்பான்புக்க வாசிரியர், அதனை எழுவகையானிரூபணஞ் செய்து காட்டல் வேண்டுமென்ப: அவை 1. உபக்கிரமம், 2. உபசங் காரம், 3. அப்பியாசம், 4. ஆபூர்வதை, 5. பலம், 6. அருத்தவாதம், 7. உபபத்தி என்பனவாம். இவை யிற்றைச் சத்தவித இலிங்கமென்ப. வட நூலாற் இவ்வெழுவகை இலிங்கங்களாலும் ஆரிய வேத சாகைகள் முற்றியுள்ளனவாம். அங்ஙனமே வேத சாகைகள் ஒவ்வொன்றன் இறுதிக் கண்ணும் லிங்கங்களை கூறப்பட்டுள்ளன. எவ்வெவ்வுபநிஷ தங்களை யாரியார் கூறினரோ, அவ்வவரே பல லிங்கங்களையும் சாகாவிறுதிக்கண் உரைத்துளார். ஆதலாற் றிருஞானசம்பந்தர் முதலிய (சமய) ஆசாரிய சுவாமிகளும், தாம் அருளியது தமிழ் வேத மாகலான் அம் முறைமை பற்றிப் பல லிங்கங்க ளென்று நூற்பயனையுந் தாமே பதிகவிறுதிக்கண் உரைத்தருளினார்கள்.

இருக்குவேத அக்ஷமாலிக சாகையைக் குகப் பெருமானார், பிரமன் வேண்டிக்கொள்ள, அவற்கு உபதேசித்து இறுதிக்கண்

ப்ராதர தீயானோ ராத்திரிக்கிருதம் பாபம் நாசயதி |
சாயமதீ யானோ திவசக்ருதம் பாபம் நாசயதி |
தத்சாயம் ப்ராதம் ப்ரயும்ஜாநம் பாபோ பாபோபவதி |
ஏவமக்ஷ மாலிகயா ஜப்தோ மந்த்ரஸ் ஸத்யஸ்
சித்திகரோ பவதி |

எனத் தாமே பல லிங்கமுங் கூறியருளினார்.

அங்ஙனே யசுர்வேதக் கைவல்லிய சாகையைப் பகவான் பரமசிவனார், சூத்திராசாரிய ஆசுவலா யனருக்கு, அறைந்து இறுதிக்கண்,

யஸ்சத ருத்ரீய மதீதே ஸோக்நி பூதோ பவதி
ஸ்வர்ணஸ் தே
யாத் பூதோ பவதி சுரா பாநாத் பூதோ பவதி ப்ரம்ம
ஹத்யாத்
பூதோ பவதி க்ருத்யா க்ருத்யாத் பூதோ பவதி
தஸ்மாத் விமுக்த மாச்ருதோ பவதி

என்று தாமே நூற்பயனாகிய பல லிங்கத்தையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

கிருஷ்ண யசுர்வேத மந்திர சாகையை, அத்தி யாச்சிரமிகளாகிய சிவஞானியர்க்குச் சுவேதாசுவதர மகாமுனிவனார் உபதேசித்து இறுதிக்கண்

'' துக்கஸ் யாந்தோ பவிஷ்யதி''

என்று தாமே பல லிங்கமாகிய நூற்பயனும் உரைத் துள்ளார்.

சாமவேதபாக ருத்திராக்க சாகையைப் புசுண்ட மகாமுனிவர்க்கு உபதேசித்தருளிய காலாக்கினி ருத்திரபகவான் முடிவில்

தத்ரைதே ச்லோகா பவந்தி ஏகவக்த்ரம் ருத்ராக்ஷம்
ஸகுகுஸ்ஸர் வேஷாம் மந்த் ராணாமுப தேஷ்டா
பவந்தி
ஷட் ஸ்ஹஸ்ர லக்ஷ காயத்ரீ ஜப பலம வாப்நோதி |
ப்ரம்மஹ த்யாஸுரா பாநஸ் வர்ணஸ்தேய குருதார
கமந தத்ஸம்யோக பாதகேப்ய : பூதோபவதி

என்று தாமே நூற்பயனுரைத்தருளினார்.

அதர்வவேத நவம சாகைகளில் ஒன்றாய அதர்வ சிகையை, எல்லார்க்குந் தெரிந்த அதர்வண விருடியனார், பைப்பலாதர், ஆங்கீரசு, சனற்குமாரர் என்னு மூவர்க்கும் உபதேசித்து இறுதியில்,

ஏதாமதீத்ய தவிஜொ கர்ப்பவாஸாத் விமுக்தோ
விமுச்யதே |
ஏதாமதீத்ய த்விஜொ கர்ப்பவாஸாத் விமுக்தோ
விமுச்யதே ||

என்று தாமே பல லிங்கமாகிய நூற்பயனுங் கூறினார்.

இங்ஙனமே ஆரியவேத சாகைகளொவ்வொன்றின் முடிவினும் அவ்வவற்றைக் கூறிய ஆசிரியர்களே நூற்பயனுமுரைத்தார் என்று நான்கு வேத சாகைகளினின்றும் வசனங்களெடுத்துக் காட்டினோம். இதனானே தமிழ் வேதத் திருப்பதிக இறுதிக்கண் நூற்பயனுரைத்த லின்றியமையாத தொன்றென்பதூஉம் ஞானசம்பந்தர் முதலிய திருவருளாளப் பெருந்தகையார் தாங்களே நூற்பயனுரைத் தரு

வினமை சால்பென்பதூஉம், யாவரும் இனிதின் உணர்ந்து கொள்க. இங்ஙனமிருத்தலால்,

"தோன்றா தோன்றித் துறை பல முடிப்பினுந்தான்
தற்புகழ்தல் தகுதியின்றே!"

என்னும் விதி இவ்வருளாளர் மாட்டுச் செல்லா தென்க.

தமிழ்மறைப் பாராயண பலன்

தமிழ்மறைக்கண் உள்ள திருப்பதிகங்களை அத்தியயனம் பண்ணும் பலன்கள் அவ்வப்பதிகங்களி னிடத்தே உரைத்தருளப்பட்டுள்ளன. அதனாலே தமிழ்மறை எல்லாப் பயன்களையுங் கொடுக்குமோ ருமறையென்பது பெறப்படுகின்றது. அத்தமிழ் மறைத் திருப்பதிகங்களுள் சில சிவஞானத்தைக் கொடுப்பனவும், சில போகத்தைக் கொடுப்பனவும், சில சித்திகளைக் கொடுப்பனவும், சில முத்திகளைக் கொடுப்பனவும், சில இவையல்லாத பிற பயன்களை கொடுப்பனவுமாக விளங்கும். ஆதலால் புத்தியை விரும்பினோர் அதனை அருளுந் திருப்பதிகங்களை யும், முத்தியை விரும்பினோர் அதனை அருளும் திருப் பதிகங்களையும், இரண்டனையும் விரும்பினோர் அவ் இரண்டினையும் தரும் திருப்பதிகங்களையும் பாராயணஞ் செய்யக் கடவர். திருக்கடைக்காப்பு களைக் கொண்டு இவை புத்தியளிப்பன, இவை முத்தி தருவன, இவை சித்தி கொடுப்பன, இவை எல்லாந்தருவனவென்று அறிந்துகொள்க. திருக் கடைக்காப்பில்லாது வரூஉந் திருநாவுக்கரசு சுவாமி கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களை, அருளிய காலம், காரணம், பொருள் முதலியவற்றா

னாய்ந்து, இன்னது இன்ன பலன் கொடுக்குமெனக் கொள்க. தமிழ் மறையிற் பாராயணபலன் அதிக மாக உள்ளன. அவற்றை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டின் மிக விரியுமாகலின், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியவற்றுட் டாலீபுலாக நியாய மாகச் சில தொகுத்துக் காட்டுவாம்.

"கோலத்தாற் பாடவல்லார் நல்லாரே"
உயர்ந்தாரொடுங்கூடுவரே
பழியொடு பாவமிலரே
உம்பராரெதிர்கொள வுயர்பதி யணைவரே

வணங்கியேத்தமருவா பிணிதானே
வானநாடினி தாள்வரிம் மானிலத்தே
ஏத்துவார்க்கிடர்கெடுமே
தீவினைநோயிலராய்- ஒத்தமைந்த உயர்வானில்
உயர்வினோடோங்குபவரே

நற்றமிழ் சொல்ல வல்லவர் நல்லவரே
அடையாவினைகள்: அமரலோக மாள்வரே
அல்லலோடருவினை அறுதலாணையே
புகழ் தாங்குவாரே
தொல்வினை தீர்தலெளிதாமே
பொன்னடைந்தார் போகங்கள் பலவடைந்தார்
புண்ணியரே

விண்ணவ ரோடினிதாக வீற்றிருப்பார் அவர்
தாமே

விண்ணுலகமெதிர்கொள்ள விரும்புவரே
சிவகதியைப் பெறுவாரே
பாரொடுவிண் பாலகரே

இங்ஙனம் பல வருவன; அவையெலாங் கண்டு கொள்க.

திருமுறைகள் ஓதும் விதி

ஆரியத்தின் கணுள்ள வேத சிவாகமங்கள் ஓதுவதற்கு அதிகாரிகள், ஓது முறைமை, இடம், காலம், பயன் முதலிய இலக்கணங்கள் ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுளாரிய வேதங்களில்

"வேதாந்தே பரமம் குஹ்யம்: புராகல்பப்
பிரசோதிதம் |
நாப்பிர சாந்தாய தாதவ்யம்: நாபுத்ராய
நாசிஷ்யாயவாபுந |
யஸ்யதேவே பராபக்கி: யதாதேவே ததாகுரௌ |
தஸ்யை தேகதிதாக்யர்த்தா: ப்ரகாசந்தே மகாத்மந |

என வரூஉம் யசுர்வேத வாக்கியங்களின்படி, வேதாந்தத்திற் பரமரகசியமாகவும், பழைய கற்பங்களில் வெளியிடப்பட்டதாகவுமுள்ள இதனைப் புத்திரனில்லாதவன், சீடனில்லாதவன், சாந்தியடையாதவன் என்னுமிவர்க்குக் கொடுத்தல்தகாது" என்பதும், எவனுக்குப் பரசிவனாரிடத்தில் நல்லஅன்புண்டோ. சிவனிடத்துள்ளது போல ஆசாரியர்களிடத்துப் பத்தியாருக்கு உண்டோ, அம்மேலோருக்கே இவை விளங்கும் என்பதும் தெரிகிறது.

ப்ரும்மா வித்யாம் வரிஷ்டாம் ஸதா ஸத்பி ஸ்ஸேவ்ய
மா நாம் நி கூடாம் |
நாஸ்திகாய க்ருதக்நாய துர்வ்ருத்தாய துராத் மநே
தாம்பிகாய ந்ருசம்ஸாய சடாயாந்ருத பாஷிணே |
ஸுவ்ருத்தாய ஸுபக்தாய ஸுவ்ரதாய ஸுசீலிநே
குருபக்தாய தாந்தாய சாந்தாய ரிஜு சேதஸே சிவ
பக்தாய தாதவ்யம்

என வரூஉம் அதர்வண வேத வாக்கியங்களாலும் அவ்வுண்மை பெறப்படும். ஆகலாற் றமிழ் மறைகள் ஓதுமுறையுஞ் சிறிது கூறுவாம்.

பன்னிரு மந்திர நிரைப்பொருளர்கலானும் முத்தமிழ் விரவியன வாகலானும், ஒன்றிரண்டென வகுக்கப்பட்டன வாகலானுந் தொடர்ச்சியுடையன வென்க.

எனவே தேவாரம் ஓதினால் மற்றைய திருவாசக முதலிய திருமுறைகளை வரிசைக் கிரமாக ஓதி முடிக்க வேண்டுமென்ப துணர்க. பூதசுத்தி முதலிய ஐவகைச் சுத்திகளுளொன்று விடுக்கப்படினும், சோடச உபசாரங்களுளொன்று நீக்கப்படினும் பஞ்சப்பிரம, சடங்கங்களுளொன்று கழிக்கப்படினும், உடம்பின்கணுள்ள அவயவங்கள் பலவற்றுள் ஒருறுப்புக் குறைக்கப்படினும் எங்ஙனங் குற்றமோ, அங்ஙனம் ஒருதிருமுறை நீக்கப்படிற் குற்றமாம். பன்னிரு திருமுறைகளையும் வரிசையாக ஓதிவரல் முப்பானிரண்டு இலக்கணங்களும் தவறாது பெற்ற உடல் போலாம். சிலவற்றைக் கழித்தோதல் அவ்வுறுப்பிலக்கணங்கள் சில கழியப் பெற்ற அங்கம் போலாம். ஆகலாற்றவறாது ஓதுக. சிலர் தேவாரம் முதலியவற்றை யோதிப் பெரிய புராணங் கூறி முடித்து, அதன் பின்னர்ப் பரம்பரை வழக்கென்று திருக்கோவையாரை இறுதிக்கண் ஓதலும், சிலர் ''உலகெலா முணர்ந்தோதற்கரியவன்'' என்னுந் திருப்பாட்டை ஓதி, அதன் பின்னர் ''வாழ்க அந்தணர் வானவரானினம்'' என்னுந் தேவாரத் திருப்பாசுரத்தை ஓதலும், தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரிய புராணம்

என்னுமிவ் வைந்து மன்றி மற்றைய திருமுறைகள் பண்வகுக்கப்படாமையானும், நேரே தோத்திர ரூபங்களாக இல்லாமையாலும், அவை ஓதற்பாலன அல்லவென்று நீத்து, ஐந்தை மாத்திரம் ஓதலும் கூடாவாம்.

பன்னிரு திருமுறைகளையும் ஓதுகின்றவர், **ஓதுவார், பண்டாரங்கள்** என்று சொல்லப்படுவார். அங்ஙனம் விதிப்படி ஓதுகின்ற அவரைச் சிவபெருமா னாகவே பாவித்தல் வேண்டும். அது பற்றியே சிவபெருமானுக்கும் முத்திக்கும் உரியதாய "பண்டாரம்" என்றும் பெயரான் அவர் அழைக்கப் பட்டார். "மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினோ!" என்று தமிழ்மறை யுரைப்பதுங் காண்க. பண்டாரம் என்னும் சொற்பொருள் அரும்பொருள் இருக்குமிடம் என்பது. கருவூலம், பொக்கிஷம் என்பனவும் இப்பொருளவே. அரும் பொருளெவையெனில் பன்னிரு திருமுறைகளேயாம். இங்ஙனமாய் அரும்பொருட்டிரு முறைகள், அவர் உள்ளத்தின் கண் கிடக்கப் பெறுதலான் அவர்க்கு அச்சீரிய பெயர் போந்த தென்க. பண்டாரம், என்னும் மகாமகிமை பொருந்திய இப்பெயரை, இக்காலத்து மதுமாமிச பக்ஷணமுடையராய், ஆசார மில்லாதவராயுள்ள வள்ளுவர் முதலாயினோர் வைத்துக் கொண்டு, ஐயம் வாங்கியும், அன்னக் காவடி யெடுத்தும், பிணத்தின் முன்னர்ப் பாட்டுக் களைப் பாடியும், அவ்வருமையைப் போக்கிக் கொண் டனர். நிற்க, ஓதுவாரில்லாவிடின் ஏனையோரும் ஓதலாம். அவரும் பொதுவாக உரைக்குமிடத்து, மதுமாமிச பக்ஷணமில்லாதவராய், சைவாசார

முடையவராய், சிவதீக்ஷை பெற்றவராய் விபூதி ருத்திராக்க தாரணமுடையவராய் இருத்தல் வேண்டும். இன்னும் அவர், இன்றியமையாத இலக்கிய இலக்கணங்களுடன், நிகண்டு, தார்க்கிக முதலியவற்றிற் பயிற்சியுடையவராய், பதி, பசு, பாசம் என்னுந் திரிபதார்த்த இலக்கணங்களையு முணர்த்தும் சிவஞானபோத முதலிய சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கிலும், பண்டார சாத் திரங்கள் பதினான்கிலும் வல்லவராய், வேத சிவாகமப் பயிற்சியுடையவராய், இசைத் தமிழ், நாடகத் தமிழிலுமுணர்ச்சி யுடையராய், பண்களைச் செவ்வனே கற்றறிந்தவராய், சிவபக்தி, சிவனடியார் பக்தி, திருமுறைப்பக்தி என்னு மிவை யுடையராய், **"உலகமெங்கணுந் திருமுறைப் பெருமை விளங்குக"** என்னும் எண்ணமிடையறா திருக்கப் பெறுவோ ராயிருப்பின் சர்க்கரைப் பந்தரிற் றேன்மாரி பொழிந் தாற் போலுந் தகைமைத்தே.

இவ்வியல்பினரல்லாதவர், ஐயமேற்றற்காகவே ஓதுந் தொழிலை மேற்கொண்டவர், ஆசை ஒன்றையே ஆசைப்பட்டோதுபவர், பண்வழிப் பாடாது தாம் நினைத்தபடியெல்லாம் பாடுவோர், சிவதீக்ஷையில்லாதவர், சிவ சின்னமில்லாதவர், சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாக வேறொரு தெய்வத்தை யுரைக்குஞ் சிவநிந்தகர், திருமுறைகளை ஓதும் பொழுது அதற்கு முன்னும் பின்னும் இடையிலும் வேறு பாடல்களையாவது கீர்த்தனைகளையாவது பாடுவோர், ஆசௌசமுடையவர், ஆசார மில்லா தவர், நித்தியகடன் முடிக்காதவர் இவர்கள் திருமுறைகளைத் தீண்டுதற்கும் அதிகாரிகளல்லர்

என்க. சிவபெருமானுக்கு அடியவராகிய பத்தர் என்பவர் யாவரென்று ஆராயுங் காலத்தில் திருமுறை களை எவர் மெய்யன்புடன் ஓதுகின்றாரோ, ஓதுவிக் கின்றாரோ, கேட்கின்றாரோ, கேட்பிக்கின்றாரோ, கேட்டக்கால் பரவசமுறீஇ ஆனந்தக் கூத்தாடு கின்றாரோ, திருமுறைகளை எவர் ஆன்மார்த்த பூசையாகப் பூசிக்கின்றாரோ, எவர் அவற்றைப் பரப்புகின்றாரோ பரப்புவிக்கின்றாரோ அவர்களே சிவனடியாராகிய சிவபத்தரென்று சொல்லப்படு வார். இக்கருத்துப் பற்றியன்றோ, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் ''பந்தமார் தமிழ் பத்தும் வல்லவர் பத்தராகுவரே!, பயில்வொடு கற்று வல்லவருலகினில் அடியவரே'' எனவும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தாம் அருளிய திருப்பதிகத்திலே ''இம்மாலை பாரூரும் பரவித் தொழவல்லார் பத்தராய் முத்தி தாம்பெறுவாரே!'' எனவும் திருவாய் மலர்ந்தருளி னார்கள்! இன்னும் இத்திருமுறைகளை யோதுவோர் மேலோர் என்று, அவற்றை யருளியவரே ஒருமுறை யுரைக்காது மும்முறை யுரைப்பாராயின் அவர் பெருமை நாமா புகலவல்லேம்? ஒரு திருப்பதிகத்திலே ''விரும்புவார் மேலையார் மேலையார் மேலாரே'' என்று அருளினார். ஓரோவிடங்களில் அவரை ஈசனென்கிறார். அதனை ''இன்னிசையாற் பாட வல்லோ ரிருநிலத்தி லீசனென்னு மியல்பினோரே'' என்றதனாலறிக.

திருமுறைகளை ஓதுகின்றவர், முன்னைய இலக்கண முடையவராய், ஒருவராவது, பலர் சேர்ந்தாவது ஓதக்கடவர். பலர் சேர்ந்து ஓதுவதே விசேடமாகும். அது ''சம்பந்தன் செந்தமிழொருத்

தராகிலும் பலர்களாகிலு முரைசெய்வாருயர்ந்தார் களே'' என்று திருக்கண்டியூர் வீரட்டத் திருப்பதிகத் திலே ஆளுடைய பிள்ளையார் உரைத்ததனாற் பெறுதும். இசைகற்று வல்லவரே ஓதக்கேட்டல் வேண்டுமென்பது,

திருவலஞ்சுழி (2-ம் திருமுறை)

மாதொர் கூறனை வலஞ்சுழி மருவிய மருந்தினை வயற்காழி
நாதன் வேதியன் ஞானசம் பந்தன்வாய் நவிற்றிய தமிழ்மாலை
ஆதரித் திசைகற்று வல்லார் சொலக் கேட்டுகந் தவர்தம்மை
வாதியா வினைமறுமைக்கு மிம்மைக்கும் வருத்தம்வந் தடையாவே!''

என்னுந் திருக்கடைக் காப்பாற் பெற்றாம்.

ஓதும்போது குற்றம் வாராமல் ஓதல்வேண்டும். குற்றமாவது உடற்றொழிற் குற்றம், பாடுந்தொழிற் குற்றம், பண்குற்றம், எழுத்துப் பிழை, சொற் பிழை, பொருட் பிழை, ஓதும் வரிசைப் பிறழ்ச்சி என்பனவாம். வெள்ளோசையுடைமை, பேய் கத்தினாற் போலக் கத்துதல், காகத்தைப் போற் கத்துதல், ஒரு ஓசையான தன்மை நீங்கிப் பல ஓசையாய் வருதல், குறைபடுங் கட்டோசை, ஒரு பண் ராகம்பாட வேறொரு பண்ணிலே விலங்கி நின்று இரட்டல், ஒதுக்கிப் பாடுதல், நாசியாற் பாடுதல், வாயைக் குகைபோலத் திறத்தல், வாய் கோணுதல், அழுமுகங் காட்டல், கண்கள் ஆடுதல், தலை நடுங்குதல், புருவமேறுதல், வயிறு குழிய

மூச்சை வாங்குதல், மிடறு வீங்குதல், பற்கள் காட்டல் இவையே பாடற்றொழிலினும், உடற்றொழிலினும் வருங்குற்றங்களாம். தக்கேசிப் பண்ணாகப் பாடவேண்டியதைக் கொல்லிப் பண்ணிற் பாடுவதும், தக்கேசிப் பண்ணினும் இரண்டாங் கட்டளையாற் பாடவேண்டியதை முதலாங் கட்டளையாற் பாடுதலும் பண்குற்றமாம். எழுத்துக்கள் வழுவப் பாடலும், சொற்கள் வழுவப் பாடுதலும், பொருள்கள் திரிபுற ஓதலும் எழுத்துக் குற்றம், சொற் குற்றம், பொருட் குற்றங்களாம். துவட்டா என்பவன் எழுத்தொலி பிறழ வுச்சரித்து, யாகம் புரிந்தமையால், இந்திரனால் தலையறுப் புண்டான். இந்திரன் பிரமஹத்தியால் வருந்தினான். அன்னதேபோல இக்குற்றங்கள் நிகழுமாயின், ஓதுவோர், ஓதுவித்தோர், கேட்டோர் யாவர்க்கும் பெருந்துன்பங்கள் நேரிடுமென்றுணர்க.

ஓதும் வரிசைக் குற்றமாவது: முதலாந் திருமுறையை முதலினும் இரண்டாவது திருமுறையை அதற்கடுக்கவும், 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 என்னுமிவைகளை அவ்வவற்றிற்கு அடுக்கவும், இங்ஙனே வரிசையாக ஓதி முடிக்காது, முன்னும் பின்னும் மாறியும், திருமுறைகளையும், திருமுறைகளல்லாதவற்றையும் ஓதலாம். பன்னிரு திருமுறைகளையோதுங்கால் வேறொன்றனையும் ஓதல் கூடாது. இருக்காதி வேதங்களை யத்தியயனம் பண்ணுவார் அக்காலத்தில் வேறெவ்வித கிரந்தங்களையும், எங்ஙனமெடுத்துச் சொல்லாரோ, அதுபோலத் திருமுறைப் பாராயணத்துங் கொள்க. அங்ஙனம் வேறொன்றனை யோதுவது, கைக்கணுள்ள மாற்

றுயர்ந்த ஆணிப்பொன்னை யெறிந்துவிட்டு, அய்த் தூளை யரிப் பரிக்கத் தொடங்கியது போலவும், ஏகசக்ராதிபதியைச் சபைக்கண் வந்திக்காது ஏழை, வறிய, குருட்டு நோயாளனொருவனைப் பூசிப்பது போலவும் முடிந்து, பழிபாதகங்களைப் பயக்கு மென்க. சிலர் தேவாரம் முதலிய திருமுறைகளை யோதுங் காலத்திற் றிருப்பாசுரத்திலில்லாத மொழி களைச் சேர்த்துக் கூறுகின்றார்கள். அதற்கு உதாரணமாக ''வடிவுடை மழுவேந்தி மதகரியுரி போர்த்து'' என்று ஓதற் பாலதை ''வடிவுடை மழுவேந்தி (சம்போ சங்கரா) மதகரியுரிபோர்த்து (மாதேவா)'' என்று பாடுகின்றார்கள். அது குற்றமும் பாவமுமாம். அச்சொற்கள் சிவநாமங்களாயினு மாக; அவற்றாற் கேட்பார்க்குப் பத்தி விளையினும் விளைக; அங்ஙனம் கூறுதல் தகாதென்பதே ஆன்றோர் உளக்கிடக்கையாம். எற்றாலோ வெனின், ஆரிய மறை அத்தியயனஞ் செய்வார் ஆங்காங்குப் பகவான் திருநாமத்தை எங்ஙனம் உச்சரிக்காரோ, உச்சரித்தக்கால் வேதசந்தபங்கம், அர்த்தபங்கம், எங்ஙனம் விளையுமோ, அன்னதே போலத் தமிழ் மறைகளுக்கும் ஒருபதங் கூட்டினுஞ் சந்தபங்க முதலியன உண்டாகுமாகலானென்க. இவ்வாறாய குற்றங்களையெல்லாம் நீக்கி ஓதவல்ல வரே பாராயணம் செய்தற்கு உரியரென்றுணர்க. இவையிற்றையெல்லாம் அடக்கியே, சமயாசாரிய சுவாமிகளாகிய திருமறைக்காரர், ஓதுவதற்குங் கேட்பதற்கும் உரிய அதிகாரிகளை வகுத்தருளினார். அவை வருமாறு:

''சம்பந்தனுரை பங்கநீங்கப் பாடவல்லவர்'', ''ஊனமின் மொழிவலார்க்கு உயருமின்பமே'',

''பயில்வொடு கற்றுவல்லவருலகினி லடியவரே'', ''கூறவல்லாரையுங் கேட்க வல்லாரையுங் குற்றங் கள் குறுகாவே'', ''சொல்லுதல் கேட்டல் வல்லாரவர்க்கும்'', ''நல்லுரை ஞானசம்பந்தன் ஞானத் தமிழ் நன்குணரச் சொல்விடல் கேட்டல் வல்லார்'', ''பாடலிவை பத்துஞ்சொல்லுவார்க்குங் கேட் பார்க்குந் துயரமில்லையே'', ''கூறுமாறு வல்லார்'', ''கோலத்தாற் பாடவல்லார்'', ''சம்பந்தன் ஒண் தமிழ் களினணிகொண்ட பத்துமிசை பாடுபத்த ரகல்வான மாள்வர் மிகவே'', ''காழியர்கோ னவில் பத்து மூனமின்றி யுரைசெய வல்லவர்'', ''உரிய தொரிசைகொள வுரை செயு நீதியர்'', ''வண்ண மூன்றுந் தெரிந்திசை பாடுவார்'', ''பண்கொளப் பாட வல்லார்க்கில்லை பாவமே'', ''பண்ணாரப் பாட வல்லார்க்கில்லை பாவமே'' என்ற இன்னோ ரன்ன திருவாக்குகளேயாம்.

ஓதுங்காலத்தே சிலர் அங்கியிட்டும், தாம்பூல முதலியன தரித்துக்கொண்டும், நகை புரிந்தும், பாயலிற் படுத்துக்கொண்டும், ஆசனம் முதலியவற்றி லிருந்து வீராசனமிட்டுக் கொண்டும், கால்களை நீட்டிக் கொண்டும், வாகனத்திலிருந்தும், பாத ரக்ஷை முதலியன காலில் மாட்டிக்கொண்டும், ஆலயங்களும்,மூர்த்திகளும் கீழேயிருப்பத் தாம் மேன் மாளிகையிலுயர இருந்து கொண்டும், ஒற்றை வஸ்திரந் தரித்துக்கொண்டும், மீசையை முறுக்கு றதல், கடித்தல், பற்களால் மெல்லல், கைகளாற் டவல்களைச் செய்துகொண்டும், உத்தரீயமிட்டுக் கொண்டும், பிற கதைகளை இடையிடையே வசனித்துக்கொண்டும், மூக்கிற்குப் பொடி போட்டுக்

கொண்டும் தலையணை, திண்டு முதலியனவற்றிற் சார்ந்துகொண்டும் ஓதலுங் கேட்டலுஞ் செய்கின்றார்கள், அது கூடாதென்க. நாடகங்களிலும், அன்பிலாரிருக்குமிடங்களிலும், புறச்சமயிகள் இருக்குமிடங்களிலும், அசுத்தமான தானங்களிலும், சனங்களின் முன்னும், ஆசௌச வீடுகளிலும், அனாவசிய காலங்களிலும் ஓதலுங் கேட்டலுமாகாவாம். சிலர் அநாசார நிறைந்த வேசிகளைக் கொண்டு, பாடுவித்துக் கேட்கின்றனர். அது பாவம்! பாவம்!! முக்காலும் பாவமே!!!

திருமுறைப் பாராயணத்திற்கு முன்னர்க் கிழக்கு முகமாகவேனும், வடக்குமுகமாகவேனும் உட்கார்ந்து, விநாயகரைத் தியானித்து, சிவபெருமானையும், உமாபிராட்டியாரையும், சமய பரமாசாரிய சுவாமிகள் நால்வரையும், திருத்தொண்டர் சீர் பரவுவாரையும் சிந்தித்து, வேதங்களை அத்தியயனம் பண்ணவாரம்பிக்குங்கால், ஆங்காங்குச் சொல்லப்பட்ட சாந்தி மந்திரங்களை யுச்சரித்து, ''ஓம்'' என்று தொடங்கிச் செய்தல் போல ஒவ்வொரு திருப்பாட்டின் முதலினும் முடிவினும், ''திருச்சிற்றம்பலம்'' என்று சொல்லுக. ''தோடுடைய செவியன்'' என்னுந் திருப்பாசுரத்தையுந் திருக்கடைக் காப்பையும் *பாராயணஞ் செய்து, விநாயகரைத் துதிக்க வேண்டுமேல்,

'' பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே ''

---

* ஒவ்வொரு பதிகத்தையும் முழுதும் ஓதலே விசேடம்

என்பது முதலாய, விநாயகரையுரைத்த திருப்பதிகங் களைக் கூறி அப்பால் ஆளுடைய பிள்ளையாரது பதிகங்களில் எதனைப் பாராயணம் பண்ண வேண்டுமோ அது செய்து, திருநாவுக்கரசர், திருநாவலூரர், மாணிக்கவாசகர் முதலாயினோர் திருப்பாசுரங்களைப் பாராயணஞ் செய்து பெரிய புராணங் கூறி முடிக்க. பெரியபுராணம் சொல்லப்பட்டால், அதன்பின் தேவாரமாவது, ஏனைய திருமுறைகளாவது பாடற்க. அவசியமாயின், தேவாரங் கூறி வரிசையாக மற்றைய திருமுறைகளையும் பாடி முடிக்க.

கந்தராலயமாயிருப்பின் கந்த சுவாமியைப் பற்றிக் கூறும் தேவாரப் பதிகங்களையும், வீரபத்திரராலயமாயிருப்பின் தக்கயாகதண்டத் திருப்பதிகங் களையும், அம்மையார் சந்நிதானமாக இருப்பின் அம்மையாரை விதந்து கூறிய திருப்பாசுரங்களையுந் தேவாரத்திற் சொல்லுக. தேவாரம் ஓதி முடிந்தவுடன் ''திருச்சிற்றம்பலம்'' என்று உச்சசுரமாக உச்சரிக்க.

இவை ஓதுங்காலத்திலே கேட்பவர்கள் யாவரும், முற்கூறிய குற்றங்களின்றித் திரிகரணங்களும் ஒருமைப் பாடுற்றுப் பயபத்தியுடனிருந்து, பிரமாஞ்சலி சகிதராகக் கேட்டல் வேண்டும். பிரமாஞ்சலியாவது, சப்பாணியிட்டிருந்து, கையிரண்டினையும் மார்பின் மாறிக் கட்டிக் கொண்டாவது, மார்பு, நெற்றி, உச்சி என்னுமிவ்விடங்களில் அஞ்சலித்துக் கொண்டாவது இருத்தல். கைகட்டுவதைப் பார்க்கினும் மார்பின்கண் அஞ்சலித்தலும், அதனினும் நெற்றிக்கண் அஞ்சலித்தலும், அதனினும் உச்சியிற் கை

கூப்பலும் விசேடமாம். பாராயணஞ் செய்வோர் ''நமப்பார்வதீ பதே'' என்ற காலை, கேட்போர் ''அரஹர மகாதேவ'' என்று கூசாது உரக்க உச்சரிக்கக் கடவர். ''சிற்சபேசா'' என்னுங் காலைச் ''சிவசிதம்பரம்'' என்றுரைக்க. உரைக்காது கூசுவோரும், பெருமையானே அதனை வெறுக்கின்ற வரும் நரகத்தையடைவர். இவ்வுண்மை ''அடிகளைச் சேர்த்திய பாட-றங்கையாற் றொழுது தந்நாவின் மேற்கொள்வார்'', ''இம்மாலை-பாருரும் பரவித் தொழ வல்லார்'' எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியதனா னன்கு புலப்படும். இவையெல்லாம் தம் வசமழிந்து, மனமுருகு மெய் யன்பினர்க்கு விதியாகாவென்க. அன்பானே அவ ரெங்ஙனஞ் செய்யினும் பரசிவன் அருளுமென்பது, ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்குகளானே பெறப் படும். அவை: ''கோழைமிட றாககவி கோளுமில வாகவிசை கூடும் வகையால் — ஏழையடியார்களவர் யாவை சொன சொான் மகிழு மீசன்'' எனவும், ''இசை கூர வந்தவண மேத்துமவர்'', ''சம்பந்தன் கருதுபாடல் — கோழையா வழைப்பினுங் கூடுவார் நீடுவா னுலகி னூடே'' எனவும் வருதல் காண்க.

தேவாரம் முதலாகப் பெரியபுராண மிறுதியாக ஓதப்பட்ட பின்னரன்றி நிறுத்தலும், பிறவிஷயங் களைச் செய்தலும், சபையை விட்டுப் போதலுங் கூடாவாம்.

பன்னிரு திருமுறை: நித்திய—நைமித்திகங்கள்

பன்னிரு திருமுறைகளும் பதிநூல்களென்று சொல்லப்படும். சிவபெருமான் மற்றவைகளி

னிடத்தே பாலினெய்போல விளங்காது நிற்பினும், இத்திருமுறைகளினிடத்தே தயிரினெய் போல விளங்கி நின்றருள் செய்வர் என்பது முன்னரே நன்கு விளக்கப்பட்டது. சிவபெருமான் ஆன்மாக்கட்கு அருள் செய்யுந் தாவர சங்கமப் பொருள்களில், தாவரப் பொருள்களாகிய இலிங்கங்கள், கோபுரங்கள், சிலாமூர்த்தங்கள், உலோக மூர்த்தங்கள், சங்கமப் பொருள்களாய சிவனடியார் திருவேடங்கள் என்னு மிவைகள் விசேடித்தன. இவற்றினும் விசேடமுள்ளன பன்னிரு திருமுறைத் திருவருட்பாக்களே யாம். இவை தாவர சங்கமப் பொருள்களையும் அவற்றிலிருந்து அருள்புரியும் பரசிவனாரையும் அடக்கி நிற்கும்; தொண்டர்கள் யாவரினும் பெரியவர், எல்லாவற்றையுந் தம்முளடக்கி நிற்குஞ் சிவபெருமானையுந் தம்மகத் தடக்கி நின்றாராகலின். அது சம்புத் தருவிற் கந்த மகவு ''பெரியது யா''தென வினாவியதற்கு,

'' பெரியது கேட்கி னெரிதவழ் வேலோய்
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவன மோ = நான் முகன் படைப்பு
நான்முகன் கரியமா லுந்தி வந்தோன்
கரிய மாலோ அலைகடற் றுயின்றோன்
அலைகடலோ குறுமுனி கையி லடக்கங்
குறுமுனி யோ = கல சத்திற் பிறந்தோன்
கலசமோ புவியிற் சிறு மண்
புவியோ அரவினுக் கொருதலைப்பாரம்
அரவோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம்
உமையோ இறைவர்பா கத் தொடுக்கம்
இறைவரோ தொண்ட ருள்ளத் தொடுக்கந்
தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே ''

இதனை விடையாகத் தெய்வப் புலமை ஒளவையார் தெரித்ததனானே அறிக. இதனாலே எல்லாரினுந்

தொண்டர்கள் பெரியவர் என்று முடிந்தது. யாம், அப்பெரிய தொண்டர்களைப் பார்க்கினும் பெரியன, பன்னிரு திருமுறைகளென்கின்றோம். என்னை? எல்லாவற்றையும் அடக்கி நிற்குஞ் சிவனையும், தம்முள் அடக்கி நின்ற திருத்தொண்டர்களையுந் தம்மகத் தடக்கி நிற்றலானென்க. ஆகத் திருமுறை களே உலகத்து விழுமிய பொருள்களினும் மேலாம் விழுமிய பொருள். அவற்றிற்கு ஒப்பானவும், உயர்ந் தனவுமான பொருள்கள் உலகத்து வேறில்லை. இது சத்தியம், சத்தியம், முக்காலும் சத்தியம். இவ்வுண்மை, மதிமுடி தரித்த அடிகளாரடிகளை யுள்கி அருள் பெற்ற பொதியமலை மாதவன், சிவா லய முனிவர்க்குத் தேவார முழுவதையும் உப தேசித்து, அதினின்று இருபத்தைந்து திருப்பதிகங் களைத் திரட்டிக் கொடுத்துப் பாராயணஞ் செய் வித்த மகிமையானும் விளங்கக் கிடக்குமாயின் திருமுறைப் பெருமைக்கு எல்லையின்றென்க.

பன்னிரு திருமுறைகள் சிவபெருமான், திருக் குமாரர்களாகிய விநாயகக் கடவுள், வைரவக் கடவுள், வீரபத்திரக் கடவுள், சுப்பிரமணியக் கடவுள், மகேசமூர்த்தங்கள், சத்தியாகிய உமை யம்மையார், சமயபரமாசாரிய சுவாமிகள், சண்டே சுரர் முதலாய நாயன்மார்கள் இவர்களையெல்லாம் அடக்கி நிற்றலானும், சொல்லும் பொருளும் சிவ முஞ் சத்தியுமாம் என்று தமிழ் மறைகள் கூறுவ தனானும், இவற்றையொருகணமும் நீங்காது பரமனார் வீற்றிருக்கின்றார் என்பது திருமுறை களை யருளியார் இட்ட ஏவல்களையெல்லாம் கேட்டுச் செய்தருளிய செய்கையாற் காணப்படுத

லானும், இத்திருமுறைகளைப் பூசித்தவர் சிவ பெருமானைப் பூசித்தவராவார். உமாபிராட்டி யாரை யர்ச்சித்தவராவார். சிவகுமாரர்களையும், பரமாசாரிய சுவாமிகளையும், சண்டேசுர நாயனார் முதலாயினோரையும் பூசித்தவராவார். இவர்கள் யாவர்க்குந் தனித்தனி அபிஷேக, அலங்கார, உப சார, அர்ச்சனாதிகளைச் செய்ய இயலாதவர், பன்னிரு திருமுறைகட்கும் நித்தியமாகிய பூசையை யும், நைமித்திகமாகிய மகோற்சவத்தையுஞ் செய் விக்கக் கடவர். அது அவர்களை பூசித்ததாயும், அவர்களுக்கு மகோற்சவஞ் செய்ததாயும் முடிதலே யன்றிக், **கோடி சிவலிங்கப் பிரதிட்டை** செய்ததாயும் முடிந்து, அப்பன்னிரு திருமுறைகளில் எத்துணை யெழுத்துக்களுளவோ அவ்வளவு கற்பகோடி காலம், போகங்களை யனுபவிக்கச் செய்து, மீளா முத்தியாகிய சிவசாயுச்சியத்தையும் அவர்கட்குக் கொடுக்கும்.

நித்திய நைமித்திகங்களுக்கு, எழுத்துப் பிழை கள், சொற் பிழைகள் முதலாய குற்றங்களில்லாம லிருக்கும் ஏட்டுப் பிரதிகளையே கொள்க. ஏட்டுப் பிரதிகள் அக்குற்றங்களையுடையனவாயின், அவற்றை யொரீஇச் சுத்தமாகப் பதிப்பிக்கப்பட்ட கடிதப் புத்தகங்களை வாங்கிப் பட்டுக் கட்டடஞ் செய்து கொள்க. பொன்கில்ட்டு வைத்த புத்தகங் கள் ஆகா. என்னை? அக்கில்ட்டு இழிந்த பதார்த் தத்தின் சாரமின்றேற் பிடியாதாகலின். இங்ஙனம் பன்னிரு திருமுறைகளையும் சம்பாதித்தவர், சிவ பெருமானையும் சிவஞானத்தையும், சமயாசாரியர் களையும், மற்றைய திருமுறை நாயன்மார்களையும்,

தன் ஆசிரியரையும் பணிந்து, அதன் பின்னர், எட்டு முழ நீளமும், நான்கு முழ அகலமும் கொண்ட மண்டபமொன்று செய்து, நான்கு மூலைகளிலும் நான்கு வைரத் தூண்கள் நாட்டி, பட்டு வஸ்திரத் தால் வேய்ந்து, அலகிட்டு, மெழுக்குமிட்டு, மண்டப நடுவண், தாமரைமலர் ஒன்று நீற்றினாற் செய்து, இரத்தினங்கள், புஷ்பங்கள், கண்ணாடி, பழம், சாமரம் முதலிய கட்டித் தூங்கவிட்டு, வாழை, கமுகு, கரும்பு, தோரண மிவை நாட்டி, மேலிடத் தில் வெண்பட்டுக் கட்டி, நான்கு திசைகளினும் கும்பம் வைத்து, தாமரை மலர்களை யவற்றின் வாயினிறையப் பெய்து, முளையிட்டு, இரத்தினங் களழுத்திச் செய்த பீடமாவது, சுத்த பீடமாவது நடுவிலிட்டு, அப்பீடத்தினடுவே பன்னிரு திருமுறை களையும் தாபித்து, கோரோசனை, பச்சைக் கர்ப்பூரம் முதலாய பரிமளகந்தங்களை யப்பி, இரத்தினமாலை, பொன்மாலை, பட்டுவஸ்திரம் முதலியன அவற்றிற்குச் சாத்தி தொங்கன் முதலாய விசித்திரங்களுமிட்டு, அருச்சனை செய்து, நைவேத் தியம் புரிந்து, கர்ப்பூரம், சந்தனம், அகில், குந்திருக் கம், குக்குலு முதலிய பஞ்சதூபங்கள் இட்டு, கபிலைப் பசுவின் நெய்யினாலே தீபங்களிட்டு சிரம், முழந் தாள், இருகன்னம், முகம், வாய், புயங்கள் என்னும் எட்டு அங்கங்களும் நிலத்திற்றோய வணங்கி, பஞ்சாங்கமாகவும் பணிந்து எழுந்து தோத்திரம் புரிந்து, அதற்குப் பக்கத்தே கோயிலொன்று செய்து, ஆசான் கொடுக்கத் திருமுறைகளையேற்று, அக் கோயிலிற் பிரதிட்டித்துப் பூசை செய்க. இது சிவ பூசைக்கும், சிவனடியார் பூசைக்கும் மேலாய தென்க.

அவ்வத் திருமுறை நாயன்மார்கள் திருநட்சத்திரம் வரூஉங் காலத்து அபிஷேகாதிகள் செய்வித்து, தன் ஆன்மார்த்தமாகவுள்ள கோயிலினிடத்தாவது, அந்நாயன்மார்கள் இருக்கும் ஆலயங்களிலாவது, அவ்வந்நாயன்மார்களையும், திருமுறைகளையும் அலங்கார முதலிய செய்து, சர்வோபசாரங்களோடும் யானை மீது ஆரோகணிப்பித்துத் திருவிழாக் கொண்டாடுக.

யானை மீது வைக்கும் வழக்கமுந்தை நாளுண்டென்பது, சேக்கிழார் பெருமானையும் திருமுறையையும், விராட்புருஷனுக்கு இருதயஸ்தானமாகிய சிதம்பர க்ஷேத்திரத்திலே, யானை மீது எழுந்தருளப் பண்ணுவித்து, அநபாய சோழ மகாராசா அவர்கள், தாமே சாமரையிரட்டித் திருமுறைப்பவனி வருவித்தார் என்று, சந்தானாசாரிய சுவாமிகளாகிய உமாபதி சிவாசாரியா சுவாமிகள் தாம் அருளிச்செய்த சேக்கிழார் புராணத்திலே திருவாய் மலர்ந்தருளிய தனானே யறிக.

யானை கிடையாவிடத்து, இரதத்தின் மேலேற்றி, அறமனைதோறும் நிறுத்தி, அவரவர் சிறப்புக்கொண்டு, அரசனுமதற்கியை வானாயிற் சிறைவிடுவித்து, அவனுமுடன்வர, வாத்தியங்களியம்ப, நகர்வலம் வந்து சிவாலயத்தையடைந்து, ஆங்கு எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துப் பூசை செய்து, வேந்தனையுள்ளிட்டவர்க்குச் சில பாசுரங்களையெடுத்துக் கூறி, ஆசாரியற்குப் பொன்னீந்து, தமிழ் மறையோதுவார்களுக்குத் தானம் புரிந்து, முன்னிருந்தாங்குக்கொண்டு சென்றுவைக்க. இங்ஙனம் முதன் முதற் பூசை செய்வோர் **ஆடிப்பூரணை,**

வைகாசிப் பௌர்ணமி என்பவற்றிற் றொடங் கனன்று.

இங்ஙனம் திருமுறைகளுக்கு நித்திய, நைமித்தி கங்களாகிய பூஜை, மகோற்சவங்களைச் செய்வ ராயின், உலகங்களிற் றுன்பமில்லையாகும். கன்னம், களவு, நோய் முதலிய பயங்கணீங்கும். நன்மை யெல்லாம் விளையும், திங்கள் மும்மாரி பெய்யும். செய்தோர், செய்வித்தோர் இவர்கள் எழுத்து ஒவ் வொன்றற்கு ஓராயிரங் கற்பமாக, சிவலோகத்தில் இனிதிருந்து வாழ்வர் என்று, அகத்திய முனிவர்க்குக் கந்தக் கடவுள் உபதேசித்தருளினார். இதனை சர்வோக்தாகமத்தின் உபாகமம் ஐந்தனுள் ஒன்றா கிய சிவதரு மோத்தரத்தும், பிரணவார்த்த நகர மான்மியத்துங் காண்க.

உபதேச காண்டம்

எந்தை கோயிலுட் டிருமுறை மண்டபமெடுத்துத்
தந்த பீடிகைத் தலத்தினிற் றிருமுறை தந்து
சிந்தை யன்பினோ டாங்கதற் கருச்சனை செய்தா
லுந்து மேற்றினன் பிரதிட்டை கோடியொப் புறுமால்

தணிகைப் புராணம்: அகத்தியனருள் பெறுபடலம்

அரியணை மீதுவெண் புத்தகத்தினை யமைத்து மேலால்
வரியிவர் புத்தகத்ததை வைத்துரோ சனைகப் பூரம்
பரிமளக் கலவை கொட்டிப் பன்மணித் தொடலை தூசு
விரிமணத் தொங்க லாதிவிசித்திரம் பிறங்கச் சாத்தி

முடிவுநாள் பசித்து முக்கண் மூர்த்தியைப் புத்த
கத்தைப்
படியிலாக் குரவன் றன்னைப் பூசனை பயிற்றியெல்லிக்
கடிகொள்மங் கலத்தால் வேத வொலியினாற்
றுயிலைக் காதி
விடிவுகண் டருச்சனாதி விளைத்திர தத்தி னேற்றி

அறமனை தோறுமாக்கி யவரவ ருடங்கு நண்ண
மறலினர் நிகளஞ் சீத்து வண்பலி பலவு மோக்கித்
திறன்மிகு மிறையும் போதச் செறிந்தியம் பலவு நல்க
நிறைவளர் நகர்சூழ் போந்து நின்மலன் கோயிலுய்த்து

மீட்டுநற் பூசையாற்றி வேந்தனை யுள்ளிட்டோர்க்குத்
தீட்டுபுத் தகத்திற் சில்ல வாக்கியந் தெரித்துச்
செம்பொன்
கோட்டமில் குரவற் கீத்துக் கொழும்பொனுந் தூசு
மற்றும்
வாட்டமின் மறையோ ராதி வெளவுற வழங்கல்
வேண்டும்

இன்னணம் பூசை யாற்றி னிடரெலா முலகிற் றேம்பு
மன்னுறு நன்மையெல்லா மதிகண்மும் மாரி நல்குஞ்
சொன்னவா றீந்து ளாருந் தொகுமெழுத் தொரோ
வொன்றற்கங்
குன்னருஞ் சிவலோ கத்து ளோராயிரங் கற்பம்
வாழ்வார்

ஆடிவை காசித் திங்களடுத்தபூ ரணையிற் பூசை
நாடினர் தாமுமுன்னை நற்பயன் பற்று வார்க
ளேடெழு தூசிபாச மீந்தவ ரெழுதி வைப்போர்
பீடுறப் பயில்வோர் சொல்வோர் பெரிதரும் பயன்
களாய்வோர்

பாராயண ஆனந்தக் கூத்து

இன்பமே உருவாக விளங்கி எல்லா ஆன்மாக் கட்குந் தமதிணையில் பேரின்பத்தைத் தந்தருளு மிறைவன் றனக்கென வொன்றையும் வேண்டுதலும் வெறுத்தலும் இல்லானென்று வேதாகமங்களும் ஆன்றோரும் மிகுத்துக் கூறுவர். அதனை, மற்றைய விஷயங்களை நோக்குங்கால் ஆமென்பேம். திருமுறை களை நோக்குங்கால் தனக்கென வொன்றை விழைதலும் வெறுத்தலுமுடையானெனச் சொல்வே மன்னோ? எதனை விழைதல்? எதனை வெறுத்தல்? எனில், தேவார திருவாசகங்களாதிய திருமுறை களை விழைதலும், அவை போல்வன வல்லாத வற்றை வெறுத்தலுமுடையானென்றுணர்க. இங்ஙன மாய, தத்துவங் கடந்த தனிப் பரம்பொருளும் தமிழினயங்களையெல்லாம் பேசிப்பேசிக் கூத்தாடு வாரென்றாற் சிற்றறிவும், சிறு தொழிலுந் துக்க வ்ருவுமுடைய மானுடர் முதலாய உயிர்களங்ஙனஞ் செய்தல் வேண்டுமென்பது கூறவும் வேண்டுமோ? தமிழினயம் பேசி ஆடுகின்றா னிறைவனென்பது,

திருக்கானூர் (1-ம் திருமுறை)

" தமிழி னீர்மை பேசித் தாளம்வீ ணைபண் ணிநல்ல
முழவ மொந்தை மல்கு பாடல் செய்கையி டமோவார்
குமிழின் மேனி தந்து கோலநீர் மையது கொண்டார்
கமழுஞ் சோலைக் கானூர் மேயபவள வண்ணரே"

என்னுந் திருப்பாசுர முழங்குமாற்றா னறி கின்றாம். இங்ஙன மிறைவனே ஆனந்தக் கூத்தாடு மானால், புழுந்தநாயினுங் கடையேன் தேவார முதலிய திருமுறைப் பாசுரங்களைக் கேட்டு பரவசப்

படுதலும். ஆனந்த விளையாட்டாடலுமோர் வியப்பன்றாம். ஆகவே பாட்டினருகை தெரிந்தார், பொருள் கண்டார், பத்திமேலிட்டாடுவர். அவர்க்கு வெட்க முதலியன போய்விடும். அங்ஙனமாடுதல், பத்தர்க்கிலக்கண மென்பது ''தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடி'' என வாக்கிறைவரும், ''ஆடு கின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கன்பிலை என்புருகிப்-பாடு கின்றிலை'' என மணிவாசகப் பிரானும், ''கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே'' என அருணந்தி சிவாசாரியரும் ஓதியருளியவாற்றா னுணர்க.

தேவாரத் திருவருட் பாக்கள் நாடகத் தமிழுஞ் சேர்ந்திருத்தல் பற்றியன்றோ, ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு. ''முத்தமிழ் விரக'' னென்னுந் திருப்பெயர் போந்தது? அன்னவருந் தமது தேவாரத் திருப்பதிகங்களை 'நடங்கொடமிழ்' என்று கூறி யருளினார். அதற்கேற்பப் பாராயணம் பண்ணி, ஆனந்தக் கூத்தாடுவோரும், கேட்டு ஆனந்தக் கூத்தாடுவோரும் முத்தியடைவார் என்பது திண்ணம்.

திருமுறைப் பெருமை முற்றிற்று

பன்னிரு திருமுறையாசிரியர் திருப்பெயர்கள்

[1]திருஞானசம்பந்தர் [2]வாகீசர் [3]சுந்தரர்
[4]திருவாதவூரர் மற்றைத்
[5]திருமாளிகைத் தேவர் [6]சேந்தனார் [7]கருவூர(ா)ர்
தெள்ளு[8] பூந்துருத்திநம்பி
வருஞான [9]கண்டராதித்தர் [10]வேணாட்டடிகள்
வாய்ந்த [11]திருவாலியமுதர்
மருவு [12]புருடோத்தமர் [13]சேதிராயர் [14]மூலர்
மன்னு [15]திருவாலவாயார்
ஒரு [16]காரைக்காலம்மை [17]ஐயடிகள் [18]சேரமான்
ஒளிர் [19]கீரர் [20]கல்லாடர் தாம்
ஒண் [21]கபிலர் [22]பரணர் மெய்யுணர் [23]இளம்பெருமா
னோ(டு)
ஓங்கும் [24]அதிரா வடிகளார்
திருமேவு [25]பட்டினத்தடிகளொடு [26]நம்பியாண்
டார் நம்பி [27]சேக்கிழாரும்
சிவநெறித் திருமுறைகள் பன்னிரண்டருள் செய்த
தெய்விகத் தன்மை யோரே!

பரஞ்சோதி முனிவர்—திருவிளையாடற் புராணம்

"தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும்,
முதலை
உண்ட பாலனை அழைத்ததும், எலும்பு
பெண்ணுருவாக்
கண்டதும், மறைக் கதவினைத் திறந்ததும், கன்னித்
தண்ட மிழ்ச் சொலோ? மறுபுலச் சொற்களோ?
சாற்றீர்"

சிவஞான முனிவர்—காஞ்சிப்புராணம்

" வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி
அதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை உலகமெலாம்தொழு
தேத்தும்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர்
எனில்
கடல்வரைப்பின் இதன் பெருமையாவரே
கணித்தறிவார்"

சிவபோகசாரம்

" ஆசையறாய்; பாசம் விடாய்; ஆனசிவ பூசை
பண்ணாய்
நேசமுடன் அஞ்செழுத்தை நீ நினையாய்—சீசீ
சினமே தவிராய்; திருமுறைகள் ஓதாய்
மனமே! உனக்கென்ன வாய்?"

திருமுறை வரலாறு

புண்ணிய பூமியாகிய பரதகண்டத்திலுள்ள பல நாடுகளுள், வடக்கின்கண் அகத்திய மகா முனிவருக்குத் தமிழறிவுறுத்திய பரமாசாரியராகிய, முருகக் கடவுளது வரைப்பாகிய திருவேங்கடமும், மற்றை மூன்று திசைக் கண்ணுங் கடலும் எல்லை யாகவுடைய தமிழ் நாட்டின் கண்ணே சிறந்து விளங்கா நின்ற சோழ மண்டலத்திலே, பிறக்க முத்திதருந் தலமாகிய திருவாரூரிலே, கல்வி யறிவொழுக்கங்களாலும், குரு, லிங்க, சங்கம பத்தி யாலுஞ் சிறப்புற்றோங்கிய அபயகுலசேகர சோழ

மகாராஜா வானவர், பரமகருணாநிதியாகிய, தியாகேசருடைய திருவருளினாலே வைதிக மார்க்க முஞ் சைவ மார்க்கமுந் தழைத்தோங்கச் செங்கோல் நடாத்தி அரசியற்றுவாராயினார்.

அவ்வரசர், தமதவைக் களத்துக்கு எழுந்தருளி வருஞ் சிவனடியார்கள், திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னுஞ் சமய குரவர்கள் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களுள் ஒன்றொன்று ஓதக் கேட்டு, கைகளிரண்டுஞ் சிரசின்மேலேறிக் குவிய, ஆனந்தவருவி சொரிய, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப, நெஞ்ச நெக்குருக, ஆனந்த பரவசராயினார். அவ் வியல்படைந்த அரசர் தேவாரத் திருமுறையை எங்குந் தேடி, அகப்படாமையால் மனத்துயரங் கொண்டிருந்தனர். அது நிற்க.

திருநாரையூரென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பொல்லாப் பிள்ளையாருக்குப் பூசை செய்யும் ஆதிசைவரொருவருக்குச் சைவ சமயம் வாழும் பொருட்டு, ஒரு சற்புத்திரர் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். அவர் உரிய பருவத்திலே உப நயனஞ் செய்யப்பெற்று, வேத முதலிய கலைகளை ஓதுநாளிலே, தந்தையார் ஒரூருக்குப் போய்விட, அவருடைய ஆக்ஞைப்படியே, பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு அபிஷேக முதலியனவெல்லாஞ் செய்து, நைவேத்தியத்தை அவர் திருமுன் வைத்து, ''எம்பெருமானே! திருவமுது செய்தருளும்'' என்று பிரார்த்தித்தார். பொல்லாப் பிள்ளையார் திரு வமுது செய்யா திருப்பக்கண்டு, அப்புத்திரர் மனம் வெம்பி, ''எம்பெருமானே! அடியேன் யாதாயினுந்

தவறு செய்ததுண்டோ? அடியேன் நிவேதித்ததைத் திருவமுது செய்யாததென்னை?'' என்று சொல்லிக் கொண்டு, தமது தலையைக் கல்லிலே மோதப் புகுந்தார். உடனே பொல்லாப் பிள்ளையார் ''நம்பி பொறு'' என்று தடுத்து, அந்நைவேத்திய முழுதையுந் திருவமுது செய்தருளினார்.

அதுகண்ட நம்பியாண்டார் நம்பி மனமகிழ்ந்து, ''எம்பெருமானே! இனி அடியேன் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போனால் ஆசிரியர் அடிப்பார். ஆதலால், வேத முதலிய கலைகளெல்லாவற்றையும் தேவரீரே ஓதுவித்தல் வேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித் தார். பொல்லாப் பிள்ளையார் திருவுளமிசைந்து ஓதுவிக்க, நம்பியாண்டார் நம்பி மனமகிழ்ந்து, நாடோறும் ஓதுவாராகி, அப்பிள்ளையார் மேலே **திருவிரட்டை மணிமாலை** பாடியருளினார்.

இந்த சமாசார முழுவதையும் அபயகுல சேகர சோழ மகாராஜா வானவர் கேள்வியுற்று மன மகிழ்ந்து, பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு நிவேதிப் பிக்கும்பொருட்டுப் பழவர்க்கங்கள், தேன், அவல், எள்ளுண்டை முதலியவைகளெல்லாம் எடுப்பித்துக் கொண்டு, நால்வகைச் சேனைகளுஞ் சூழச் சென்று திருநாரையூரையடைந்து, நம்பியாண்டார் நம்பி களுடைய திருவடிகளை வணங்கி ''சுவாமி! இவை களெல்லாவற்றையும் பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு இப்பொழுதே நிவேதித்தல் வேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித்தார். நம்பியாண்டார் நம்பி பொல்லாப் பிள்ளையாரை வணங்கி, அவைகளெல்லாவற்றை யும் நாற்சுத்தி செய்து படைக்க, பொல்லாப்

பிள்ளையார் தமது துதிக்கையை நீட்டி, அவை களெல்லாவற்றையுந் திருவமுது செய்தருளினார்.

அது கண்ட சோழ மகாராஜா மனமகிழ்ந்து, நம்பியாண்டார்நம்பியை வணங்கி, "சுவாமி! சமய குரவர் மூவர்கள் அருளிச் செய்த, தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத் திருமுறையும், திருத்தொண்டர்களுடைய சரித்திரமும், பூவுலகத்தில் விளங்கல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் செய்தார். அது கேட்டலும், நம்பியாண்டார்நம்பி திருவுளமகிழ்ந்து, திருக் கோயிலினுள்ளே புகுந்து, பொல்லாப்பிள்ளையாரை வணங்கி, "எம்பெருமானே! தேவாரத் திருமுறைகள் இருக்குமிடத்தையும், திருத்தொண்டர்களுடைய சரித்திரத்தையும் அடியேனுக்கு அருளிச் செய்தல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். பொல்லாப் பிள்ளையார் "நம்பீ! சிதம்பரத்திலே கனக சபைக்குப் புறக்கடையின் பக்கத்திலே சமய குரவர்கள் மூவருடைய கைகளின் அடையாளத்தை யுடைய அறையினுள்ளே, தேவாரத் திருமுறைகள் இருக்கின்றன" என்று அருளிச்செய்து, பின்பு திருத்தொண்டர்களுடைய சரித்திரத்தையும் திரு வாய் மலர்ந்தருளினார். நம்பியாண்டார் நம்பி சோழ ராஜா விடத்துக்கு வந்து அவைகளைத் தெரிவித்தார்.

சோழராஜா நம்பியாண்டார் நம்பியோடு சிதம்பரத்தையடைந்து, சிவகங்கையிலே ஸ்நானஞ் செய்து சந்தியாவந்தனமுஞ் சிவபூஜையும் முடித்துக் கொண்டு, கனகசபையை அடைந்து சபாநாயகரைத் தரிசித்து வணங்கினார். நம்பியாண்டார் நம்பி

சபாநாயகர் மீது கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தம் பாடியருளினார்.

பின்பு சோழ மகாராஜா தில்லை வாழந்தணர்களை நோக்கி ''பொல்லாப் பிள்ளையார் கனக சபைக்கு மேற்றிசையிலுள்ள அறையிலே தேவாரத் திருமுறைகள் இருக்கின்றன என்று அருளிச் செய்தனர். அவைகளை எடுத்தல் வேண்டும்'' என்றார். தில்லை வாழந்தணர்கள் ''மகாராஜாவே! திருமுறைகளை வைத்தருளிய சைவத் திருநெறித் தலைவர்கள் மூவர்களும் எழுந்தருளி வந்தால் அறை திறக்கும்'' என்றார்கள். சோழராஜா நடேசருக்கு விசேஷ பூஜை செய்வித்துச் சமய குரவர் மூவரையுந் திருவீதியிலே திருவுலா வருவித்துக் கனகசபையை வலஞ்செய்வித்துத் திருமுறைகள் இருக்கும் அறையினெதிரே கொணர்வித்து நிறுத்திக்கொண்டு, தில்லைவாழந்தணர்களை நோக்கி, ''சமய குரவர்கள் மூவரும் எழுந்தருளி வந்துவிட்டார்கள். இனி அறை திறக்கலாமே!'' என்றார். தில்லை வாழந்தணர்கள் சோழமகாராஜாவுடைய புத்தியை வியந்து, அறை திறக்க அனுமதி செய்தார்கள்.

சோழ மகாராஜா சமய குரவர் மூவருடைய கையடையாளமுடைய திருக்கதவைத் திறந்து, திருமுறைகளை வன்மீக (புற்று) மூடியிருப்பக் கண்டு, மனநொந்து, அவைகளைப் புறத்திலே கொணர்வித்து, மேலே படிந்திருந்த மண்ணைத் தள்ளிவிட்டு, செல்லு நனையும்படி எண்ணையைச் சொரிந்து, திருவேடுகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துப் பார்க்க அளவில்லாத திருவேடுகள் பழுதாகக்கண்டு கண்ணீர் வாரச் சோகித்து நின்றார். அப்பொழுது எல்லாருங்

கேட்கச் சிவபெருமானது திருவருளினாலே "தேவாரப் பதிகங்களிலே இக்காலத்துக்கு வேண்டு வனவற்றை மாத்திரம் வைத்துவிட்டு, மற்றவை களைச் செல்லுமண் மூடச் செய்தோம்" என்று ஓரசரீரி வாக்கு ஆகாயத்திலே தோன்றிற்று. அது கேட்டலும், சோழ மகாராஜா மனக்கவலை தீர்ந்து, திருவருளை வியந்து ஆடிப்பாடி, நம்பி யாண்டார் நம்பியை வணங்கி, "சுவாமீ! தேவார முதலிய அருட்பாக்களெல்லாவற்றையும் திருமுறை களாக வகுத்தருளும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

நம்பியாண்டார் நம்பி அதற்குடன்பட்டு, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச்செய்த **தேவாரத்** திருப்பதிகங்களை மூன்று திருமுறைகளாக வும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களை மூன்று திருமுறைகளாக வும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஒரு திருமுறையாகவும் வகுத்தருளினார். இப்படித் தேவாரத்தை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்த பின்பு, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த, **திருவாசகம், திருக் கோவையார்** என்னுமிரண்டையும், எட்டாந் திரு முறையாகவும், திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய நாயன்மார் ஒன்பதின்மர் அருளிச்செய்த **திருவிசைப் பாவும்**, அவருட்சேந்தனார் அருளிச்செய்த **திருப்பல்லாண்டு**மாகிய இருபத்தொன்பது திருப் பதிகங்களையும் ஒன்பதாந் திருமுறையாகவும், திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த **திருமந்திரத்**தைப் பத்தாந் திருமுறையாகவும், திருவாலவாயுடையார்

திருமுகப் பாசுர முதலிய திவ்வியப் பிரபந்தங்களைப் பதினொராந் திருமுறையாகவும் வகுத்தருளினார்.

இங்ஙனம் திருமுறை வகுப்பு முற்றியபின்பு, நம்பியாண்டார் நம்பி தமக்குப் பொல்லாப் பிள்ளையார் உபதேசித்தருளியபடியே திருத்தொண்டத் தொகையை முதனூலாகக் கொண்டு, அறுபத்து மூன்று தனியடியாரும் ஒன்பது தொகையடியாருமாகிய திருத்தொண்டர்களுடைய திருத்தொண்டையும், அதனால் அவர்கள் பெற்ற பேற்றையும் கலித்துறைத் திருவந்தாதியாக அருளிச்செய்தார். பின்பு, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் மீது திருவந்தாதி முதலிய ஆறு பிரபந்தங்களும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் மீது திருவேகாதசமாலையும் பாடியருளினார். தாம் அருளிச்செய்த பத்துத் திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் சோழ மகாராஜாவுடைய வேண்டுகோளின்படி பதினொராந் திருமுறையிலே சேர்த்தருளினார்.

அதன்பின் நம்பியாண்டார் நம்பியும், சோழ மகாராஜாவுந் தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பண்ணடைவு பெறாமையாலே தில்லை வாழந்தணர்கள், மாகேசுரர்கள் முதலாயினாரோடும் திருவெருக்கத்தம்புலியூரை அடைந்து, திருக்கோயிலை வலஞ்செய்து, சிவபெருமானை வணங்கி, ''எம்பெருமானே! தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பண்ணடைவை அருளிச்செய்தல் வேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது எல்லாருங் கேட்க ஆகாயத்தில் ''அன்பர்களே! திருநீலகண்டப் பெரும்பாணன் மரபிலே பிறந்த பெண்ணொருத்திக்குப் பண்களை அருளிச்செய்தோம்'' என்று ஓர

சரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. உடனே நம்பியாண்டார் நம்பியும், சோழ மகாராஜாவும், அவளை அழைத்து, அவளிடத்தே பண்களைக் கேட்டு மன மகிழ்ந்தார்கள். அதன்பின் ''அன்பர்களே! இவளைக் கனகசபைக்கு முன் கொண்டுபோய்த் தேவாரப் பதிகங்களுக்குப் பண்ணடைவு வகுக்கக் கடவீர்கள்'' என்று ஓரசரீரி வாக்கு எழுந்தது. அது கேட்டலும், நம்பியாண்டார் நம்பியும், சோழ மகாராஜாவும் அவ்வாறே அவளை அழைத்துக் கொண்டு சிதம்பரத்தை அடைந்து, கனகசபைக்கு முன் சென்று, தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பண்ணடைவு வகுத்தார்கள்.

அபயகுலசேகர சோழ மகாராஜா வானவர் பதினொரு திருமுறைகளையும் செப்பேடு செய்து தியாகேசர் சந்நிதியில் ஏற்றுவித்தனர்.

நம்பியாண்டார் நம்பியினாலும் **திருமுறைகண்ட இராஜராஜ அபயகுலசேகர சோழ மகாராஜா**வினாலும், சைவத் திருநெறித் தமிழ்த் திருமுறை பதினொன்றும் தமிழ் நாடெங்கும் பரந்தன. அதனால் உயர்வொப்பில்லாத சற்சமயமாகிய சைவசமயம் எங்கும் தழைத்தோங்கிற்று.

ஆதியில் உள்ள தேவாரத் திருப்பதிகத் தொகை

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்	16,000
திருநாவுக்கரசு நாயனார்	49,000
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்	38,000
ஆக	1,03,000

இப்போது உள்ள தேவாரத் திருப்பதிகத் தொகை.

	தலப் பதிகம்	பொதுப் பதிகம்	இரண்டின் தொகை
திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்	377	7	384
திருநாவுக்கரசு நாயனார்	274	37	311
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்	96	4	100
	747	48	795

இத்தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றைந்தும் அடங்கிய திருமுறை **அடங்கன் முறை** எனப்படும்.

கல்வியறிவொழுக்கங்களாற் சிறப்புற்று விளங்கிய சிவாலய முனிவர், அவ்வடங்கன் முறையினது மகிமையையும், அதனை நாடோறும் விதிப்படி சிரத்தையோடு பாராயணஞ் செய்யின், முத்தி சித்திக்கு மென்பதனையும் அறிந்து, தாம் அப்படிப் பாராயணம் செய்ய ஆசை கொண்டார். அது நிறைவேறுதல் கூடாமையால் வருத்தமுற்று, சிதம்பரத்தை அடைந்து, கனகசபையின் கண்ணே ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளும் சபாநாதரை வணங்கி, தமது கருத்து முற்றும் பொருட்டு நெடுங் காலம் அருந்தவஞ் செய்தார். அப்பொழுது சபாநாதருடைய திருவருளினாலே ''சிவாலய முனிவனே! நீ பொதியமலையிலிருக்கின்ற அகத்திய முனிவனிடத்தே போவாயாயின் உன் கருத்து நிறைவேறும்''

என்று ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. அதுகேட்ட சிவாலய முனிவர் மனமகிழ்ந்து, சபாநாதரை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்று, பொதிய மலையை அடைந்து, அகத்திய மகாமுனிவரைச் சிந்தித்து, மூன்று வருஷகாலம் அருந்தவஞ் செய்தார். அகத்திய மகாமுனிவர் அவருக்கு வெளிப்பட்டு, அடங்கன் முறை முழுதையும், அவருக்குபதேசித்து, அதினின்றும் இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களை எடுத்துத் திரட்டி, "இவைகளை நாடோறும் பாராயணஞ் செய்பவர்கள் அடங்கன் முறை முழுதையும் பாராயணஞ் செய்பவர்களாவார்கள்" என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினார். சிவாலய முனிவர் அப்படியே அவ்விருபத்தைந்து (அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு) திருப்பதிகங்களையும் நெடுங் காலம் பாராயணஞ் செய்து சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பகற்பண்

புறநீர்மை, காந்தாரம், பியந்தைக் காந்தாரம், கௌசிகம், இந்தளம், தக்கேசி, சாதாரி, நட்டபாடை, நட்டராகம், பழம் பஞ்சுரம், பஞ்சமம், காந்தார பஞ்சமம். ஆக=12.

இராப்பண்

தக்கராகம், பழந்தக்கராகம், சீகாமரம், கொல்லி, கொல்லிக் கௌவாணம், வியாழக் குறிஞ்சி, மேகராகக் குறிஞ்சி, அந்தாளிக் குறிஞ்சி, குறிஞ்சி: ஆக=9.

பொதுப்பண்

செவ்வழி, செந்துருத்தி, தாண்டகம்: ஆக = 3.

ஆகப்பண் = 24.

திருமுறைகள் 12. பாடியவர்கள் 27, பாடல்கள் 18,360

1, 2, 3	தேவாரம்:	திருஞானசம்பந்தர்	4169
4, 5, 6	,,	திருநாவுக்கரசர்	3067
7	,,	சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்	1026
8	திருவாசகம்	மாணிக்கவாசகர்	658
	திருக்கோவையார்		400

9 திருவிசைப்பா - திருப்பல்லாண்டு (1) திருமாளிகைத்தேவர், (2) சேந்தனார், (3) கருவூர்த்தேவர், (4) பூந்துருத்திநம்பி காடநம்பி, (5) கண்டராதித்தர், (6) வேணாட்டடிகள், (7) திருவாலியமுதனார், (8) புருடோத்தம நம்பி, (9) சேதிராயர். 301

10-ம் திருமுறை: திருமந்திரம் திருமூலர் 3047

11-ம் திருமுறை: நாற்பது பிரபந்தங்கள்.

1. திருவாலவாயுடையார், 2. காரைக்காலம்மையார், 3. ஐயடிகள் காடவர்கோன், 4. சேரமான் பெருமாள், 5. நக்கீரதேவ நாயனார், 6. கல்லாட தேவ நாயனார், 7. கபிலதேவ நாயனார், 8. பரணதேவ நாயனார், 9. இளம் பெருமானடிகள், 10. அதிராவடிகள், 11. பட்டினத்துப்பிள்ளையார், 12 நம்பியாண்டர் நம்பி. 1406

12-ம் திருமுறை - பெரியபுராணம் என்கிற திருத்தொண்டர் புராணம்: தெய்வச் சேக்கிழார் பெருமான். 4286

தேவாரம் என்பதன் பொருள்

"தேவாரம் (தே+ஆரம்—தேவாரம்) தெய்வத் தன்மை பொருந்திய பாமாலை என்றவாறு; தேவாரம் என்பது தெய்வத் தன்மை பொருந்திய பதிகப் பாமாலைகளையுடையது என அன்மொழித் தொகையாய் மூவர் திருமுறைகளுக்கும் காரணக் குறியாயிற்று. இதுவேயன்றி வாரம் என்பதனுக்குத் தாழ்ந்த செலவினையுடையது எனவும், வாரப் பாடல் என்பதனுக்குச் சொல்லொழுக்கமும் இசையொழுக்கமும் உடையது எனவும் பொருள் கூறுவர். சிலப்பதிகார உரையாசிரியர்களாகிய அடியார்க்கு நல்லாரும், அரும்பத உரையாசிரியரும் (சிலப்-அரங்

கேற்று காதைவரி 67) தேவாரம் என்பதனுக்குப் போற்றப்படுவது அல்லது பூசிக்கத் தகுந்தது என்னும் பொருள் கூறுவர். இதனை இராஜ ராஜ சோழன் I காலத்தில் ஏற்பட்ட சாசனம் ஒன்றில் Vide Inscription No 38 Page 155 of the S. I. (Inscription Vol 2+Vide No 1012 on Page 136. Topographical desr of Inscriptions of the Madras Presidency by C, V. Rangacharyer Part II). ''பெரிய பெருமாளுக்குத் **தேவார தேவராகப்** பித்தளையால் எழுந்தருளுவித்த சந்திரசேகரர் திருமேனி ஒன்று'' என்பதனாலும் மேற்கூறிய இராஜ ராஜ சோழன் காலத்திலேயே + வேறொரு சாசனத்தில் ''திருக்கழுமல நாட்டில் **திருமுறைத் தேவாரச் செல்வன் மடம்**'' ஒன்று இருந்ததாகத் தெரியவருவதனாலும் விளங்கும். தேவார்ஹம் — என்னும் வடமொழி தேவாரம் எனத் திரிந்தது என்று கூறுவாருமுளர். தேவாரம் என்பதனுக்கு மலையாள மொழியில் ''பூஜை'' என்பது பொருளாம். இதுவே யன்றி வைணவ சமயாசாரியர்களில் ஒருவராகிய நம்மாழ்வார் பாடிய திருவாய் மொழிக்கு உரை கூறுவான் போந்த ஆசிரியர் தமது உரையில் தேவாரம் என்பதற்கு **கிருகார்ச்சை** எனப் பொருள் கூறியுள்ளார். கிருகார்ச்சை என்பதனுக்கு வீட்டிலே பூசிக்கப்படுவது என்பது பொருளாம். (36 ஆயிரப்படி ஜீயர் 6-8-10)

இவற்றால் தேவாரம் என்பதற்குப் பூஜிக்கத் தகுந்தது என்று பொருள்படுதல் காண்க!

பாரதியார்
கவிதைகள்